



Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

OP LEVEN EN DOOD

N° 2769



WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Op leven en dood

HOOFDSTUK I

DE GEWONDE

De dag brak aan over de uitgestrekte villawijk, die ten noord-oosten van New York een van de mooiste voorsteden, Jamaica, vormt.

In het oosten begon de hemel al zacht-rose te worden en alles voorspelde een heerlijke lentedag.

Hier en daar ontwaakten al enkele vogels, die de stille lucht vulden met hun vrolijk gesnater en gekwinkelaar.

En wie op die vroege ochtend langs de Grand Central Parkway, een van

de breedste highways van deze prachtige voorstad zou hebben gereden en de invloed zou hebben gevoeld van de rust en de kalmte die er heersten, die zou zeker onmogelijk hebben kunnen vermoeden, dat in een van de kleine, afgezonderd gelegen villa's zich net een bloedig drama had afgespeeld, zo vreemd, als men ze doorgaans alleen op het witte doek te zien krijgt en toch naderhand tot in alle onderdelen beschreven vindt in de rapporten van de

New Yorkse politie.

Nog vreemder : de inlichtingen daarover waren verstrekt door niemand anders dan John Raffles, alias Lord Edward Lister, de Londense Gentleman-Inbreker.

Want het was in zijn huis, dat het drama zich had afgespeeld, waarvan de medespelers op twee na verzameld stonden rondom een klein ledikant met hagelwitte lakens, waarop een jonge en knappe vrouw lag uitgestrekt met een doodsbleek en van pijn vertrokken gezicht, dat scherp afstak tegen het glanzende, ravenzwarte haar.

Behalve die vrouw waren er in het kleine vertrek, waar zij lag, drie mannen aanwezig.

De eerste was John Raffles, groot en slank, ernstig en stilzwijgend, de tweede was zijn trouwe vriend, Charles Brand, de derde zijn reusachtige chauffeur en helper, James Henderson.

Een reeks van de meest spannende avonturen had de drie mannen sinds een paar maanden als het ware dwars door de Verenigde Staten gedreven, om zo te zeggen voortgezweept door een macht, die tijdelijk sterker was dan zij zelf en die luisterde naar de naam van « De Bende van het Kwade Oog ».

Tenslotte waren die drie mannen veilig in New York aangekomen, waar de reeks van hun gevaarvolle avonturen zich had voortgezet, van hetzelfde ogenblik af, dat Raffles de strijd aanbond met de geheimzinnige Moloch, de aanvoerder van het gevreesde misdadigerssyndicaat, dat voor de derde keer sinds zijn oprichting schrik en ellende verspreidde onder de bewoners van New York niet alleen, maar onder bijna alle Amerikanen, want het Genootschap had zijn vertakkingen tot in de verste uithoeken van het land, op het zuidelijke punt van Florida, zowel als in het hoge noorden, aan de Behring Straat, zelfs in het gebied van de Eskimo's, aan de westkust en aan de kusten van de Atlantische Oceaan.

Raffles had de strijd aangebonden met de wetenschap, dat zijn leven en dat van

zijn beide makkers op het spel stond en toch had hij geen sekonde geaarzeld.

Dikwijls had zijn leven inderdaad het grootste gevaar gelopen bij het zoeken naar het spoor van de geheimzinnige Moloch, die zelfs aan de vijf kapitels van de bende, dat wil zeggen aan de hoogst geplaatsten, onbekend was daar hij hun nooit anders was verschenen dan gehuld in een pij, met een kap op het hoofd.

En tenslotte had de machtige aanvoerder, zijnde dat Raffles de overhand begon te krijgen en dat hij systematisch van zijn manschappen werd beroofd, een vrouw te hulp geroepen.

Die vrouw heette Pina Baretta en nu lag zij daar, zwaar gewond, op haar bed, bleek en uitgeput door bloedverlies, in het huis van de man, die zij ten onder had moeten brengen.

Zij was buitengewoon knap en verleidelijk, deze vrouw, en de Moloch verwachtte stellig, dat zelfs een man als Raffles onmogelijk bestand zou zijn tegen de invloed van haar diabolische schoonheid, waarmee hij alleen bewees, dat hij Raffles niet kende.

Want nauwelijks had de Grote Onbekende van dit plan gehoord, of hij nam glimlachend zijn tegenmaatregelen, zonder in het minst beducht te zijn voor de mooie ogen van de verleidelijke vrouw, die de Moloch op hem had afgezonden.

Hij wist haar in zijn macht te krijgen ; hij wist haar naar dit huis te brengen en daarbij beging hij maar een enkele onvoorzichtigheid : hij gaf er zich geen rekenschap van, dat de Moloch hem had kunnen volgen ; en toch was dit het geval geweest en diezelfde nacht had dit geheimzinnige personage, vergezeld door zijn meest roekeloze bondgenoten, een korf vol giftslangen en een slechts half getemde poema, zijn intrede gedaan in het huis van Raffles, waar hij stil had weten binnen te sluipen.

En nu stond Raffles op het punt, zijn wraak te gaan voltooien op de man, die niet geaarzeld had zijn medeplichtige vrouwelijke bondgenote, met een dolk

te treffen, toen zij Raffles door haar gegil had willen waarschuwen voor het vreselijke lot, dat hem dreigde : te worden gebeten door de giftslangen, om daarna misschien door de poema te worden verscheurd.

Want in de laatste vierentwintig uur had in het hart van de jonge vrouw 'n totale verandering plaats gehad.

In het begin, bezielde met de woeste haat jegens de man, die de bende van het « Kwade Oog » met zo grote meedogenloosheid bestreed, had zij die wraakzuchtige gevoelens, vreemd genoeg, langzamerhand prijs moeten geven van het ogenblik af, dat zij in de macht raakte van de doodsvijand van de Moloch.

De koele hoffelijkheid van Raffles, zijn onberispelijk gedrag jegens haar, de mannelijke vastberadenheid, die uit zijn grijze ogen straalde, zijn kalmte en de adel van zijn verschijning hadden Pina Baretti, zoals men het uitdrukt, doen omslaan als een blad aan een boom.

En toen zij gevangen liggend in een stevig gebarricadeerd zoldervertrek van de villa, door de Moloch werd bevrijd, toen deze haar vertelde, op welke manier hij van plan was aan het leven van zijn ergste vijand een einde te maken, toen besepte zij pas, welke gevoelens zich in haar hart hadden geplant en door haar luide kreten had zij Raffles willen waarschuwen.

En inderdaad was zij daar in geslaagd maar ten koste van een pijnlijke wond, die haar aanvoerder haar had toegebracht, die haar pas op het laatste ogenblik, menende dat zij over enkele sekonden de laatste adem zou uitblazen, in 't oor had gesist wie hij werkelijk was. Want ook Pina Baretti had nooit geweten, dat de Indiër, met wie zij sinds meer dan drie maanden in de voornaamste musichalls van Amerika en Europa was opgetreden als telepate en medium, inderdaad de aanvoerder was van de bende van het « Kwade Oog ».

Ook Raffles, aan wie zij het net had verteld, trof deze mededeling als

een bliksemstraal, want hierop had hij zeker allerminst gerekend.

En nu stonden de drie mannen zwijgend om haar bed, Raffles in zijn overjas, met zijn hoed in de hand en klaar om direkt te vertrekken.

Hij boog zich nu over de jonge vrouw heen, voelde haar vakkundig de pols en vroeg toen :

— Voelt u zich nu wat beter ?

— Ik dacht, dat ik ging sterven, John Raffles, maar jij hebt mij gered, antwoordde de vrouw zwak. Jij hebt kwaad met goed vergolden, en nu weet ik ook pas wie jij in werkelijkheid bent en wat ik geweest ben mijn leven lang.

— Als u zoveel blijft doorspreken, dan zult u mijn werk nutteloos hebben gemaakt, zei Raffles zacht, terwijl hij waarschuwend de vinger ophief. U mag zich niet zo vermoeien. Alleen zal het nodig zijn, dat u mij heel kort antwoordt op enkele vragen, die ik u zal moeten stellen, tenzij u niet wil, dat uw medewerker iets overkomt...

— Bedoelt u de Moloch, Ram Doulah ? vroeg Pina Baretti, terwijl haar ogen even opvlamden. Voor hem heb ik geen medelijden meer. Geloof niet, dat mijn hart zo gauw week wordt. Ik kan nog altijd haten en dat zal ik hem laten zien, als ik in het leven blijf, dank zij uw hulp. Vraag mij wat u wilt.

— Woonde u met hem in hetzelfde hotel ?

— Ja, in het Madison Hotel.

— Had u die luipaard, die poema al eerder gezien ?

— Jazeker. Hij had het beest natuurlijk niet in het hotel, maar het was onderdak gebracht bij een van zijn landgenoten, die er een kleine menagerie op nahoudt. Het beest was altijd vriendelijk voor mij, omdat het begreep, dat ik een vriendin van zijn meester was. Hij ging het op geregelde tijden opzoeken, maar ik heb natuurlijk nooit geweten, waar hij het dier voor zou kunnen gebruiken.

— Gelooft u, dat hij nu zal proberen te vluchten ?

— Is hij dan niet meer in dit huis ?

— Hij is in de auto weggereden, waarmee hij is gekomen.

— Dan kunt u gerust de hoop opgeven, dat u hem nog in het hotel terugvindt. Als ik u een raad mag geven : ga dan liever direkt naar de politie.

— Misschien doe ik dat te zijner tijd wel, als ik zelf niet kan slagen, antwoordde Raffles glimlachend. En vertel mij nu eens : was die Ram Doulah werkelijk een Indiër ?

— Daarop kan ik u niet met zekerheid antwoorden. Maar ik zou het wel denken. Zijn groenzwarte ogen, met die e'genaardige flakkerende glans, zijn bruine huidskleur, zijn benige vingers,

zijn ravenzwart haar, al die uiterlijke kentekenen wezen op zijn Indische afkomst. Hij spreekt vloeiend Engels, met een flauw accent.

— Als hij niet inderdaad een Indiër was, dan zou dat ons onderzoek ten zeerste bemoeilijken. Wanneer hij zich eens plotseling in een blanke veranderde, dan zouden wij waarschijnlijk de grootste moeite hebben, zijn spoor terug te vinden. Maar ik sta hier mijn tijd te verpraten. Ik ga nu direkt naar New York en ik ga naar het Madison hotel, misschien kan ik daar wat naders vernemen.

HOOFDSTUK II.

HET DOODLOPEND SPOOR

Raffles liep vlug de trap af en toen hij door de achterdeur van de villa buiten kwam, was het al bijna dag.

Hij had die nacht maar een paar uren geslapen, maar hij dacht er niet aan zich nu rust te gunnen.

Zijn eerste taak was nu, het spoor van de aanvoerder van de bende terug te vinden, aan wie zijn ondergeschikten de naam van Moloch hadden gegeven.

Hij zou zijn werk pas als voltooid beschouwen, wanneer hij er in slaagde, deze man onschadelijk te maken.

Met trots kon hij zeker terugzien op de taak, die achter hem lag, want in slechts luttele weken had hij de hele bende bijna kunnen uitroeien ; maar zijn werk zou pas bekroond worden door de vernietiging van de geheimzinnige aanvoerder, die steeds in het

duister was opgetreden en die niet zou rusten, voor hij de geleden verliezen in zijn gelederen weer had aangevuld.

Hij liep snel over het smalle tegelpad naar de garage achter het huis, opende de brede deuren en ging naar binnen.

Het was nog vrij donker in de garage en hij kon zijn kleine, snelle auto slechts als een vormeloze massa onderscheiden.

Hij had nauwelijks een stap in de garage gedaan, toen een zacht fluitend geluid hem plotseling deed stilhouden.

In een oogwenk was hij weer achteruit gesprongen en sloeg de deur dicht.

Hij was te lang in de tropen geweest om zich in de aard van het geluid te vergissen : het was het kwaadaardige sissen van een brilslang geweest, wat hij net had gehoord.

Hij liep snel om de garage heen en

zag dat een van de twee kleine ramen op een kier geopend was.

— Die kerel is een duivel, mompelde Raffles voor zich heen. Hij heeft tot zelfs in de garage zijn giftslangen verstopt. Nu, hij doet geen half werk, dat is zeker.

Hij bedacht zich nog even, liep toen snel het huis weer binnen, ging de keuken in en nam daar een flesje melk en een schoteltje.

Hij vulde het schoteltje met melk, greep de zware pook, die bij de haard stond en ging weer terug naar de garage.

Op enige afstand van het nu wijdopen raam, stak hij het schoteltje melk in de linkerhand omhoog en wachtte.

Het was hem bekend, dat slangen minstens even verzot zijn op melk als katten.

Hij hoefde dan ook geen vijf minuten zo te staan, of plotseling verscheen om een hoek van het openstaande raam de driekantige, afgeplatte kop van een diamantadder, een van de giftigste slangen, die in de wildernissen van India te vinden zijn.

Raffles liet het dier niet verder komen.

Hij had de zware pook al opgeheven en met een enkele slag verbrijzelde hij de kop van het monster.

Hij opende de deur van de garage opnieuw, maar deed nu onmiddellijk zijn krachtige zaklantaarn aan en liet het schijnsel door de kleine ruimte dwalen.

Er was echter niets verdachts meer te zien en nu reed Raffles vlug de auto naar buiten, onderzocht ook deze grondig, voor hij wegreed, ging toen achter het stuur zitten en reed zo snel de wagen wilde lopen naar New York.

Hij reed in dit vroege uur maar een enkele tegenligger tegemoet en dat was een politieauto, die hij al uit de verte herkende.

Raffles kende deze voertuigen reeds evengoed als hij zijn eigen auto's in de Engelse hoofdstad kende. Zij waren buitengewoon sterk gebouwd, van het beste staal en van voren voorzien van

een soort ram, die de wielen beschermde. Met deze wagen kon de politie bijna iedere andere auto tegenhouden, door hem eenvoudig dwars over de weg te zetten; dan hielden de stalen spatborden en de treeplanken van hetzelfde metaal de schok gemakkelijk uit, terwijl de auto, die het waagde toch te willen doorrijden, er meestal heel slecht afkwam.

Hoewel Raffles in de loop van de nacht gelegenheid had gehad, zich te vermommen, ontweek hij liever een ontmoeting met de politieauto en hij maakte dankbaar gebruik van de geboden kans, door een brede zijweg in te slaan, die een eind verder weer op de hoofdweg uitkwam.

— Ik hoop maar, dat zij tijdig die auto zullen zien, bromde hij voor zich heen. Want ik kan het wel als zeker beschouwen, dat de heren van de politie het op mij en op mijn huis voorzien hadden. Ram Doulan heeft zeker al tijd gehad, de politie telefonisch in te lichten. Als ik had kunnen vermoeden, dat die sluwe Indiër, met wie die ongelukkige vrouw optrad, de langgezochte Moloch was, de chef van de bende van het « Kwade Oog », dan zou ik mij op het ogenblik heel wat veiliger voelen. Nu, er is niets aan te doen en ik mag nog van geluk spreken, dat ik nu weet, achter welke figuur zich die geheimzinnige aanvoerder verborg.

Raffles bereikte New York zonder verdere ongevallen en toen hij de stad binnenreed was het half zes in de ochtend.

Een ogenblik weifelde Raffles, of hij wel direkt een onderzoek zou doen instellen in het Hotel, daar het immers mogelijk was, dat de Indiër hem een valstrik zou hebben gespannen door ook hier politie in hinderlaag te leggen.

Hij bedacht echter, dat Ram Doulan zich op deze manier zelf aan een groot gevaar zou blootstellen.

Bovendien, hij had zich immers goed vermomd en hij zou ogen en oren wijd openhouden.

Hij keek dus goed uit, toen hij lang-

zaam voor het Madison Hotel kwam aanrijden en stopte pas toen hij niets verdachts in de buurt opmerkte.

Hij stapte echter niet uit, maar wenkte uit de verte de portier, die haastig kwam aanstappen.

Raffles drukte de man een geldstuk in de hand en zei op zachte toon :

— Ram Doulah, de Indiër hier ?

— Ja, mijnheer, antwoordde de portier, terwijl hij Raffles een beetje verbaasd aankeek.

Deze meende niet goed te hebben verstaan, keek de portier aandachtig aan en zei toen :

— Weet je wel heel zeker dat Ram Doulah thuis is ?

— Dat moet wel, mijnheer, ik heb hem zelf thuis zien komen.

— Hoe laat was dat dan ?

— Om half twee vannacht, mijnheer.

— Half twee ? herhaalde Raffles, luider dan hij wel gewild had, zo verwonderd was hij over dit antwoord. Maar dat moet een vergissing zijn.

— Om half twee, zoals ik zeg, mijnheer. Ik ben de nachtportier. Ik kom hier om elf uur 's avonds en ik ga om half zeven in de ochtend weg. Dan word ik afgelost door een van mijn collega's voor de dagdienst. Welnu, ik heb mijnheer Ram Doulah precies om half twee de sleutel van zijn kamer gegeven, hij is in de lift gestapt en hij is naar boven gegaan.

Raffles keek de portier verstomd aan.

— Hoe was dat mogelijk ? vroeg hij zichzelf af.

De aanslag was om ongeveer twee uur gepleegd en het was gewoon ondenkbaar, dat de Indiër zich eerst van zijn slangen en zijn poema zou hebben voorzien, daarna de lange weg naar Jamaica zou hebben afgelegd en zijn voorbereidingen voor de overval zou hebben gemaakt, alles binnen een half uur tijd, terwijl Raffles, die heel snel gereden had bijna een uur over de afstand van zijn villa tot het Madison Hotel had gedaan.

— Kun je je niet hebben vergist ?

vroeg hij.

— Onmogelijk, mijnheer. Daartoe ken ik Ram Doulah te goed van gezicht. En ik was klaar wakker, dat verzeker ik u. De hall is ook 's nachts helder verlicht en een verglazing is ultgesloten.

— En, weet je zeker, dat de Indiër nu op zijn kamer is ?

— Zeker weet ik het natuurlijk niet, mijnheer.

Raffles voelde zich verward, want als de Indiër 's nachts niet in Jamaica was geweest, in het huis van Raffles, hoe had hij dan de politie kunnen inlichten ?

Aan de andere kant, als hij er wél was geweest en dat kon toch onmogelijk worden ontkennd, hoe kon hij dan op dit ogenblik in zijn bed liggen ? Hij had dan minstens een uur tevoren de portier voor de tweede keer moeten passeren, zelfs aangenomen dat hij er in geslaagd was, ten eerste ongezien het hotel dadelijk weer te verlaten, nadat hij binnengekomen was en ten tweede om in een half uur tijds de weg van het Madison Hotel naar de villa van Raffles af te leggen, en dat nadat hij in een totaal ander gedeelte van New York een korf met giftslangen en een poema had gehaald. En toen hij dit combineerde, verhelderde het gezicht van Raffles.

Want aan wonderen geloofde hij nu eenmaal niet : het een of het ander : Of de Hindoe bevond zich op dit ogenblik niet in zijn kamer, of als hij er wél was, dan moest de portier zich hebben vergist, of hij was een ogenblik onoplettend geweest.

En weer vroeg hij :

— Het spijt mij, dat ik nog moet aandringen, buddy, maar het betreft een zeer belangrijke zaak. Denk eens goed na, en zeg mij of het onmogelijk is, dat Ram Doulah vroeger dan half twee hier is gekomen.

— Het was eerder later, sir, want ik durf er gerust een eed op doen, dat de grote klok in de hall al half twee had geslagen toen hij binnenkwam.

— Je hebt je post misschien wel een

ogenblik verlaten?

— Geen sekonde, mijnheer.

Dan bleef nog alleen de mogelijkheid, dat Ram Doulah op dit ogenblik in zijn kamer was. Raffles gaf nogmaals de portier een bijet van vijf dollar en zei zacht:

— Kunt u nagaan of de Indiër op het ogenblik in zijn kamer is?

— Dat zal wel gaan, mijnheer.

— Overtuig u er dan onmiddellijk van en kom het mij dadelijk zeggen. Maar spreek er vooral met geen woord over... tegen n'emand.

De portier tikte even aan zijn pet en ging het hotel weer binnen.

Er verbleven ongeveer vijf minuten en Raffles liet zijn blikken om zich heen dwalen, maar half bewust van wat er om heen gebeurde, daar zijn hersenen zich bezig hielden met het raadsel, dat plotseling voor hem was opgedoken.

En toen hij een ogenblik naar de overkant van de brede straat keek, kreeg hij even de indruk, alsof daar iemand stond, een rijzig man met een bleek gezicht en donkere ogen, die doodstil naar hem en zijn auto stond te kijken.

Het volgende ogenblik toen de man merkte dat Raffles hem in het oog had gekregen, was hij plotseling verdwenen, samen met een groep arbeiders, die naar een reusacht'ge, in aanbouw zijnde wolkenkrabber ging.

Raffles had deze indruk nog nauwelijks goed verwerkt, toen de portier alweer terugkeerde en met iets als triomf op zijn gezicht zei:

— Hij ligt nog in bed, mijnheer, en hij snurkt zelfs. Zijn schoenen staan voor de deur en de étage-keizer heeft tien minuten geleden met hem door een k'et van de deur gesproken; toen is hij weer naar bed gegaan.

— Dan moet de duivel de hand in het spel hebben gehad, bromde Raffles voor zich heen. Dat is toch onmogelijk. En toch, als deze man het zo persistent verklaart...

Hij voltooide zijn gedachtengang niet, maar knikte de portier even toe, startte de motor en reed weg.

Hij dacht er zelfs niet aan, de man die daar boven te snurken lag, te laten arresteren.

Wat zou dat voor nut gehad hebben?

Hij zou zich alleen bespottelijk maken, want de Indiër kon een voortreffelijke en waterdicht alibi aanvoeren.

Drie mannen hadden hem toch over half twee naar zijn kamer zien gaan; om half zes was hij er nog; hij kon dus onmogelijk in die tussentijd een zwaar misdrijf in een huis in Jamaica hebben gepleegd.

Zelfs de beschuldiging van Pina Baretto zou niet toereikend zijn, om de man te doen veroordelen.

Toen Raffles eindelijk een rustiger plekje bereikt had na een half uur rijden, dichtbij het Central Park, toen was hij eindelijk tot de enigst mogelijke conclusie gekomen, die in dit geval kon worden toegepast: als de Indiër, Ram Doulah nu in zijn bed lag, dan kon hij onmogelijk om half drie in de villa te Jamaica zijn geweest.

Maar daar er aan de verklaring van Pina Baretto, dat de Indiër haar met zijn mes een steek had toegebracht, natuurlijk geen sekonde te twijfelen was, zo bleef alleen deze mogelijkheid over:

De man daarboven in het hotel was een tweelingbroeder, een dubbelganger van Ram Doulah, die zelf die nacht in Jamaica was geweest.

HOOFDSTUK III

HET BELEG VAN DE VILLA

Nauwelijks had Raffles het huis in Jamaica verlaten of Brand nam zijn maatregelen om niet onverwachts te kunnen worden overvallen, want hij begreep evengoed als Raffles zelf, dat die Indiër niet zou nalaten de eerste de beste telefooncel binnen te stappen, die hij op zijn weg vond en anoniem aan de politie te vertellen, dat ze in een nader omschreven huis te Jamaica John Raffles en zijn beide medeplichtigen zou kunnen aantreffen, wanneer zij zich tenminste haastte.

Op die laatste voorwaarde legde de jongeman de nadruk en daarom liet hij ook geen ogenblik verloren gaan.

Want inderdaad, als de Indiër de politie werkelijk ingelicht had, dan kon zij ook binnen een kwartier ter plaatse zijn.

Hij nam Henderson even terzijde en fluisterde hem toe:

— Wij zullen nu direkt onze patiënte naar een veilige plaats brengen, James, want het is hier allesbehalve pluis. Je kent de schuilplaats; de politie zal haar niet kunnen vinden, als de patiënte zich maar stilhoudt.

— In orde, mijnheer Brand, bromde de reus. Ik ben tot uw dienst.

Brand liep weer op het bed toe en zei zacht tegen de vrouw, die nog pas een paar uur geleden met zulke bittere gevoelens jegens de vijand van de bende bezield was:

— Wij zullen u een paar onaangename uurtjes moeten bezorgen, madame,

maar het gaat helaas niet anders.

— Ik begrijp wel wat u bedoelt, mijnheer; u verwacht zeker ieder ogenblik de politie, zei Pina zacht. Ik ben bereid om alles te dragen, als ik... daardoor maar een gedeelte kan goedmaken... van het onrecht dat ik Raffles heb aangedaan, zei Pina Baretti fluisterend, terwijl zij de ogen sloot.

Brand gaf Henderson een wenk en beiden grepen de matras, waarop de gewonde lag, voorzichtig bij de vier hoeken, tilden haar uit het bed en droegen haar behoedzaam de brede trap af en vervolgens een ruime kelder binnen, die langs tien brede treden te bereiken was.

Zij werd hier voorlopig op de grond neergelegd. Brand opende een zwaar vat, dat voor de helft met wijn gevuld was, door een soort deksel op te lichten, nadat hij de bovenste hoepel een weinig naar boven had geschoven.

Toen boog hij zich ver voorover en dompelde, na zijn jas te hebben uitgetrokken en zijn hemdsmouw zover mogelijk te hebben opgeslagen, zijn arm in de rode vloeistof, tot zijn hand op de bodem, een weinig terzijde, een kleine knop had kunnen grijpen, die hij krachtig naar zich toe trok.

Onmiddellijk klonk er een schurend geluid en een deel van de muur schoof opzij, die bestond uit zware basaltblokken, zodat er een opening ontstond van ongeveer anderhalve meter hoog, vlak boven de vloer.

Brand richtte zich glimlachend op, na het deksel weer op het vat te hebben gelegd en zei:

— Een kleine uitvinding van mijn vriend. Wij hebben er bijna drie volle dagen aan gewerkt, en ik geloof te mogen zeggen, dat het goed verzonnen en verborgen is. Men kan het vat zelfs gerust een meter verplaatsen en dan blijft het mechanisme toch goed werken. Vooruit, James, laten wij voortmaken.

De matras met de jonge vrouw er op werd nu behoedzaam door de opening geschoven, en toen Pina Baretto weer om zich heenkeek, was zij in een tweede kelderruimte, maar ditmaal gemeubeld als een boudoir, waarvoor zich zelfs een verwend vrouw van de wereld niet zou hoeven te schamen.

De muren, met een bleekblauwe stof bespannen, een rustbank, bedekt door een Perzisch kleed, gemakkelijke stoelen, een mooie, ronde tafel van notenhout, lektuur, mandjes met vruchten en lekkernijen en een herhaling van de provisievoorraad van het zolderkamertje.

Tenslotte stond er een gemakkelijk bed, waarop het matras werd neergelegd en toen sprak Brand opnieuw:

— Wanneer de opening weer gesloten is, mademoiselle, zult u hier volkomen veilig liggen, daar durf ik op te zweren. Want ik weet niet zeker of de politie u niet eenvoudig zou arresteren en meenemen, als zij u vond. Een raam is hier niet, zoals u ziet, maar wij hebben toch een behoorlijke ventilatie aangebracht en men zou hier desnoods een week kunnen doorbrengen, zonder gebrek aan lucht te krijgen. Wij willen echter hopen, dat het zover niet zal komen. Op het tafeltje bij uw bed leg ik wat lektuur; maar u zult er verstandig aan doen te slapen en zo stil mogelijk te blijven liggen. Bedenk, dat een nieuwe bloeding, als de wond opnieuw open zou gaan, ernstige gevolgen zou kunnen hebben. Wij hopen van harte, dat alles goed zal aflopen en dat wij u over een paar uren weer kunnen bevrijden...

— Bekommer u toch niet om mij, zei Pina zacht. Ik beloof u, dat ik muistil

zal blijven en mij niet zal verraden.

— Tot ziens dan, madame, zei Brand.

De beide mannen kropen weer door de brede, maar lage opening en door de knop in het vat neer te drukken, die zo goed onder de wijn verborgen was, sloot Brand de opening en zelfs het scherpste oog zou nu geen voeg hebben kunnen onderscheiden.

Toen haastten zij zich de keldertrap op, sloten de deur en gingen ijlings naar een vertrek op de tweede verdieping, dat voorzien was van een erker, vanwaar men de Grand Central Parkway naar New York tot op verre afstand kon overzien.

Brand had zich van een verrekijker voorzien en hij had die nauwelijks voor het oog gebracht of hij riep opgewonden uit:

— Het is net zoals ik dacht, daar komen zij al aan. Ik kan de grijze auto duidelijk onderscheiden en de petten van de politieagenten. Laten wij maken, dat wij weggkomen; het dient tot niets om ons hier als ratten in de val te laten vangen.

Zij haastten zich het vertrek uit, schoten hun overjassen aan, grepen hun pet deden wat onmisbare toiletartikelen in een koffer en hadden een minuut later het huis verlaten.

Het was toen nog zo vroeg, nauwelijks vier uur, dat er in de wijde omgeving in deze villawijk geen levende ziel te zien was.

Daar Brand wel begreep, dat hij juist daarom onmiddellijk argwaan zou wekken, als hij zich op dat uur vertoonde, liep hij de weg verderop, om een ontmoeting met de politieauto te vermijden.

Ongeveer vijf minuten van de villa verwijderd, stond een landhuis, dat nu nog leeg stond, maar dat waarschijnlijk binnen enkele dagen al door de eigenaars zou worden betrokken.

Brand en Henderson kozen dit huis als voorlopig doel van hun tocht en het was er uitstekend geschikt voor, daar het niet al te ver van de hoofdweg lag, door hoge bomen was omge-

ven en gedeeltelijk door een heg omringd.

Maar wat het beste was: men had vanuit de bovenste ramen over de weg heen, een uitstekend gezicht op de villa, die Raffles gehuurd had, en kon dus alles zien wat daar gebeurde.

De twee mannen wipten vlug over de heg, liepen om het huis heen en hadden niet de minste moeite om er binnen te dringen, want zij hoefden daarvoor alleen een raam aan de achterkant van het huis open te schuiven.

Het huis was ongemeubileerd en voor dieven hoefden de eigenaars dus niet bang te zijn.

Zij liepen snel alle trappen op en tenslotte ging Brand een kamer binnen, waar hij naar het hoekraam toeliep, zorg dragende, zelf niet te worden gezien.

Hij slaakte een zachte kreet, want juist stond de politieauto voor de deur van de villa van Raffles stil. Er sprongen twaalf mannen uit, die vliegensvlug het huis omsingelden. Twee van hen liepen naar de voordeur toe en een van die twee mannen trok aan de bel.

— Zij kunnen zich hun arm uit het lid trekken, bromde Henderson, die over de schouder van Brand heen naar buiten keek.

De beide politiemannen werden dan ook al gauw ongeduldig en er werd een korte krijgsraad gehouden met een paar anderen, die al om het huis waren heen gelopen.

Toen gingen vier mannen naar de zijgevel en daar sloeg een van hen een ruit in, waarop zij een voor een naar binnen klommen en uit het gezicht verdwenen.

— Wat zouden zij nu gaan doen, mijnheer Brand?

— Wat anders dan het huis doorzoeken, James.

— En dan?

— Dat mag de hemel weten.

Een ogenblik stonden beiden zwijgend ongeveer in het midden van de kamer, uit het raam te kijken.

Er waren op dat ogenblik maar twee agenten aan de voorkant van de villa.

en beide hadden hun revolver in de vuist, zoals Brand door zijn kijker duidelijk kon zien.

De rest van de politiemacht was naar binnen gegaan. Er verliepen vele minuten en naderhand bleek het zelfs een vol uur geweest te zijn, alvorens er iets bijzonders gebeurde. Toen zagen Brand en Henderson plotseling een paar gedaanten op het dak van de villa verschijnen.

De jongeman schudde glimlachend het hoofd en zei:

— Zij zijn taai, dat moet gezegd worden. Nu, zij kunnen ditmaal lang zoeken.

De beide politieagenten, hoefden daarboven niet lang te blijven, want het dak was plat en gemakkelijk in zijn hele omvang te overzien.

Zij verdwenen weer uit het gezicht en toen verstreek er opnieuw geruime tijd, alvorens het toneel weer veranderde.

Er verschenen nu een paar agenten voor de ramen, die iets tegen de beide wachtenden in de voortuin schenen te zeggen, om daarop weer te verdwijnen.

— Zij hebben een verbazend geduld, merkte Brand hoofdschuddend op. Ik ben zeker, dat zij geen hoekje ondoorzocht zullen laten en zij zijn in staat om de planken uit de vloer te lichten.

Maar tenslotte schenen de politieagenten het toch op te geven.

Zij kwamen bij kleine troepjes weer naar buiten en de brigadier, kenbaar aan zijn beide gele strepen om de mouw scheen bevelen te krijgen van de inspecteur, die het troepje aanvoerde. Toen stapten de agenten weer in de wachtende auto, maar lang niet allemaal, zoals Brand dadelijk zag.

Het waren er hoogstens zes of zeven.

De overigen gingen snel het huis opnieuw binnen.

Henderson keek Brand aan en sprak:

— Dat is een onaangename geschiedenis, mijnheer Brand. Nu kunnen wij er niet meer in.

— Evenmin als Lord Edward, voegde de jongeman op gedempte toon er aan toe, terwijl zijn blikken strak ge-

vestigd bleven op de auto met de politiemannen, die nu in snelle vaart naar de stad terugreed.

De beide mannen daarboven in het verlaten huis bleven zwijgend toezien, tot er van de grijze wagen niets meer te zien was en toen begon de reus weer :

— Als mylord maar bijtijds die ingeslagen ruit ziet, dan zal hij niet naar binnengaan.

— Maar om die ruit te zien, James, moet hij om het huis heenlopen, want zij zit in de zijgevel aan deze kant ! riep Brand uit. En voor hij er omheen gelopen is, kunnen de agenten hem al overvallen hebben, misschien hem wel zwaar hebben verwond.

— En wij kunnen mylord niet waarschuwen ! riep Henderson opgewonden uit. Hij zou ons geschreeuw niet horen, dunkt u dat ook niet, mijnheer Brand ?

— Misschien wel, James, maar daarop zullen wij het niet laten aankomen, antwoordde Brand glimlachend. Ik heb een ander en een beter middel en dat afdoende is, terwijl bovendien de agenten er wel niets van zullen bemerken. Kom maar mee.

Hij ging naar het laddertje, dat naar het dak voerde, klom er op, tot hij het bovenlichaam door het dakluik kon heensteken en haalde toen enige kleine voorwerpen uit zijn zak, die hij op een onderlinge afstand van omstreeks een decimeter voor zich legde.

Het waren kleine, platronde dingen, voorzien van een soort lontje en die er wel wat uitzagen als heel kleine, pootloze muizen, met gekleurde bandjes er om.

Henderson had nieuwsgierig toegekeken en wilde juist naar de betekenis van die kleine dingen vragen, toen Brand die nogmaals zijn kijker voor het oog gebracht had en de weg afkeek, een lichte kreet slaakte en haastig naar een doosje lucifers greep.

— Wat is er mijnheer Brand, vroeg Henderson verschrikt.

— Hij komt eraan, James, antwoordde Brand. Ik herken duidelijk zijn au-

to. Nog vijf minuten en hij zal in de val lopen.

Hij had snel een lucifer aangestoken en hield die aan het lontje van een van de kleine voorwerpen, die voor hem op het dak lagen.

Dadelijk begon het kleine ding te smeulen en een lichtgeel gekleurde rookvlam steeg bijna rechtstandig in de stille lucht omhoog.

— Wat doet u daar toch, mijnheer Brand, vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Heel eenvoudig, James, ik geef rookseinen. Een oud beproefd middel uit de oorlog, dat hier een nieuwe toepassing vindt. Je ziet, dat al die kleine rookpatronen van een verschillend gekleurd bandje voorzien zijn. Ik stak net een patroon met een geel bandje aan, en de gele rook, die er uit opstijgt, betekent : « Wees op uw hoede » !

Henderson volgde een ogenblik de citroengele rookpluim met de ogen en zei toen :

— Veronderstel eens, dat de agenten die rook ook zien ?

— Dan zou er nog heel wat moeten gebeuren, alvorens zij er de betekenis van begrijpen, James. Bovendien kijken zij natuurlijk in de richting van New York.

— Blijft de auto doorrijden, mijnheer Brand ?

— Ja, James, maar veel langzamer dan net. Het is duidelijk, dat mylord de rookpluim reeds gezien heeft.

Dadelijk doofde de jongeman de rookpatroon door er een blikken domper over heen te leggen.

Brand had een patroon van een andere kleur uitgezocht, stak haar aan en een ogenblik later steeg een gitzwarte rookkolom statig ten hemel, die zeker op verscheidene tientallen mijlen zichtbaar moest zijn.

Hij doofde dan ook de patroon bijna onmiddellijk weer, om zich nietodeloos te verraden, daar hij er nu zeker van was, dat Raffles zijn blikken onafgebroken gevestigd hield op het huis, van welks dak hij de eerste keer de gele rookpluim had zien opstijgen.

— Wat betekent die zwarte rook, mijnheer Brand? vroeg Henderson.

— Dat betekent: «Kom dadelijk bij ons!»

— Maar dan moet mylord het huis voorbij rijden, mijnheer Brand! riep Henderson uit.

— Dat heeft niets te betekenen; ik verzeker je, dat hij het wel heel vlug zal doen. Kom gauw mee naar beneden, James, het begint hier voor ons nu wel wat al te warm te worden.

Hij keek nog eens door zijn kijker en toen hij zag, dat de auto in razende vaart kwam aanstuiven, begreep hij, dat Raffles de seinen gezien had.

De twee mannen sprongen de trappen bij drie treden tegelijk af, verlieten het onbewoonde huis aan de achterkant, liepen langs de zijgevel, die

van de villa aan de overkant was afgekeerd en bleven daar wachten, tot zij het geronk van de snel naderende auto hoorden.

Toen pas sprongen zij te voorschijn.

Raffles had de auto al laten stoppen en riep hun toe:

— Stap gauw in; de kerels hebben in het voorbijgaan al op mij geschoten en zij hebben zelfs de auto van de eigenaar uit de garage gehaald. Ik hoorde tenminste de motor aanslaan en de grote deuren opengooien.

Vliegensvlug sprongen Henderson en Brand in de wagen, die onmiddellijk verder stootte.

Toen Brand eens achter zich keek, zag hij, omstreeks een kilometer terug een roodgelakte auto met vijf politieagenten die de achtervolging waren begonnen...

HOOFDSTUK IV

DUNLOP. ONTSNAPT

Raffles had de beschikking over een snelle wagen, die gemakkelijk een snelheid van 160 kilometer per uur over een goede weg kon bereiken en hij maakte zich niet al te erg ongerust over deze achtervolging, want hij wist wel, dat de rode auto van de huiseigenaar, die hem het ding had verhuurd, bij lang niet in staat zou zijn, zijn eigen wagen in te halen.

Dat schenen de politiemannen zelf ook gauw genoeg in te zien, want toen de afstand tussen de beide wagens iedere seconde groter werd, lieten zij de auto stoppen en Brand zag in de achteruitkijkspiegel, hoe een van de agenten uit de auto stapte en naar een van die telefoonposten toe liepen zoals men ze in

New York bij honderden vindt.

De man opende het kastje met zijn paspartout en begon te telefoneren.

Brand schreeuwde naar Raffles wat hij net had gezien, want hij begreep maar al te goed dat een telefonische mededeling sneller gaat dan de snelste auto.

Raffles echter reed kalm verder, niet sneller maar ook niet langzamer, tot hij een zijweg indraaide en daar het gaspedaal intrapte.

Vijf minuten later had hij de rand van een dicht begroeid bos bereikt en enkele seconden later zou er van de auto niets meer te bespeuren zijn voor degenen, die op de hoofdweg stonden.

Toen stopte Raffles.

— Wat ga je hier doen? vroeg Brand verwonderd.

— Wij zullen ons een beetje vermommen, antwoordde Raffles bedaard. Waren wij doorgereden, langs de hoofdweg, dan zouden er geen vijf minuten verlopen zijn, alvorens de een of andere politiepatrouille ons in de weg was getreden, en ik ben echt niet van plan, het op een vuurgevecht met de politie te laten aankomen.

Raffles was al uit de auto gestapt en haalde van onder de achterste zitbank een platte koffer te voorschijn, die, toen hij hem had geopend, een aantal kledingstukken bleek te bevatten, waaronder drie volledige politieuniformen.

Brand slaakte een kreet van verbazing en riep uit:

— Waar heb je die zo vlug vandaan weten te toveren? Ik dacht, dat wij onze uniformen hadden achtergelaten in de schuilplaats van de villa.

— Dat is ook zo; dit zijn andere uniformen, die ik nog heb teruggevonden in onze garderobe in het oude huis aan de haven, antwoordde Raffles glimlachend. En als wij deze kwijt mochten raken, dan weet ik wel weer andere te vinden, want er zijn weinig vermoemens, die mij zo nuttig lijken, als die van politieagent.

Nog terwijl zij spraken, hadden de stoutmoedige avonturiers snel de donkerblauwe uniformen aangetrokken.

Raffles veranderde van haarkleur, zoals hij al dikwijls had gedaan, Henderson kreeg een klein snorretje onder de neus en toen wijdde Raffles zijn aandacht aan de auto.

De wielen werden snel geblindeerd met behulp van de metalen schijven, die eveneens onder de zitbank verborgen waren geweest en toen Raffles daarna drukte op een goed verborgen knop, dicht bij het stuur, daalden de donkerblauwe panelen rondom in onzichtbaar aangebrachte sponningen en van donkerblauw werd de auto plotseling glanzend bruin.

De totale metamorfose had nauwelijks vijf minuten geduurd.

Het zou wel een buitengewoon scherp oog moeten zijn, dat in deze glanzende bruine wagen, het donkerblauwe voertuig met de draadspaakwielen herkende, of in deze drie stoere politieagenten de keurig geklede heren van enige minuten geleden.

Raffles overtuigde zich, dat hij zijn identiteitspenning in zijn zak had, stapte achter het stuur, reed dwars door het bos, tot hij op nieuw de Grand Central Parkway bereikte en sloeg die in, maar nu in de richting New York.

Zo voortreffelijk was hun vermomming geslaagd, dat zij geen enkele keer werden aangehouden, of zelfs maar in de verte werden verdacht.

Toen de eerste huizen en fabrieken van de reusachtige stad in het gezicht kwamen, liet Raffles de auto stoppen en wendde zich tot Brand met de vraag:

— Zou je me nu enige ophelderingen willen geven? Hoe is het met onze patiënte, met Pina Barette?

— Voor zover ik kan nagaan, zo goed als het maar kan, antwoordde Brand. De agenten hebben haar zeker niet ontdekt, anders hadden zij haar natuurlijk meegevoerd.

Brand vertelde daarna in enkele woorden wat hij had gezien van zijn hoge schuilplaats, nadat hij verplicht was geweest, bij de nadering van de politieauto de wijk te nemen.

Raffles had aandachtig geluisterd en zei nu zacht:

— Dan zijn wij in een hele netelige positie geraakt, en die ik misschien had kunnen vermijden, als ik wat voorzigtiger was geweest. Ik had moeten voorzien, dat Ram Doulah alles in het werk zou stellen, om onze verblijfplaats te ontdekken, en dat hij daarna natuurlijk onmiddellijk de politie zou inlichten. Nu, gedane zaken nemen geen keer, en wij moeten op middelen peinzen om Pina Barette te bevrijden, zodra zij voldoende genezen is om zonder gevaar naar een andere plaats te kunnen worden vervoerd.

— Wij moeten haar bovendien toch haar geneesmiddelen toedienen, zei

Brand. En hoe komen wij binnen?

— Dat mag je wel vragen. Voorlopig zullen zij daar wel een politiepост laten, in de verwachting, dat ik er vroeg of laat zal terugkeren. Doer, zij het niet, zoveel te beter, maar daarop moeten wij maar niet al te vast rekenen. Nu, voorlopig zijn wij weer in veiligheid en dat is de hoofdzaak.

— En nu zou ik op mijn beurt van jou wel eens willen horen wat je eigenlijk in New York hebt kunnen uitrusten, antwoordde Brand nieuwsgierig. Van de Moloch heb je natuurlijk niets kunnen ontdekken?

— Toch wel. Hij sliep, antwoordde Raffles glimlachend.

— Wat zeg je daar? Sliep hij? riep Brand in de hoogste verbazing uit. Waar?

— In zijn hotel.

— Hoe laat dan?

— Om half zes.

— Hé?... Wat vertel je me nou?... Dat is toch onmogelijk.

— Het is de volle waarheid.

— Maar hoe kan hij dan een paar uren te voren die vrouw hebben neergestoken in een huis, dat op ruim een uur rijden van Manhattan afligt?

— Dat was hij niet; dat was een tweelingbroeder, een dubbelganger.

— Ben je daar zeker van?

— Ik ben er zeker van, omdat een andere oplossing eenvoudig onmogelijk is.

Raffles was weer opgetrokken en toen de wagen een ogenblik daarna stopte voor een grote bakkerij, liet hij Henderson brood inslaan en in een slagerij koud vlees en daarmee deden de drie mannen hun maaltijd, rustig bijelkaarstaande bij hun wagen en zonder dat iemand enige aandacht aan hen schonk. Het was toen omstreeks negen uur in de ochtend. Het verkeer werd hoe langer hoe drukker naarmate zij, nadat zij weer in de auto waren gestapt, de binnenstad bereikten en eensklaps werd de aandacht van Brand getrokken door het schreeuwen van een krantenjongen, die op de Third Avenue zich

een weg baande door de menigte, een stapel kranten onder de arm geklemd.

Hij wenkte de jongen bij zich, kocht een blad van de «New York World», sloeg het open en onderdrukte met moeite een kreet van woede.

Maar Raffles had de kreet gehoord en wendde zich vragerend naar hem om.

— Wat is er?

— Jim Dunlop is vannacht uit de gevangenis ontsnapt.

Raffles klemde de lippen opeen en een rimpel verscheen tussen zijn wenkbrauwen.

De gevaarlijkste, de slimste, de meest ondernemende aanvoerder van de bende van het «Kwade Oog» had dus weten te ontsnappen.

De mededinger van de Moloch, die hem naar de kroon stak, was weer op vrije voeten.

Maar plotseling verhelderde het gezicht van Raffles.

Met dieven moest men uiteindelijk dieven vangen, en wie weet zou het wel mogelijk zijn van die Jim Dunlop een handlanger te maken in de strijd tegen Ram Doulah.

Vliegenvlug ging Raffles nog eens alles na, wat er in de laatste weken was gebeurd: de strijd tegen de bende van het «Kwade Oog» en vooral de ontdekking van de mededinger van de geheimzinnige aanvoerder van het Genootschap Dunlop, een bijzonder eeroezuchtig man, die kipte tegen de Moloch, in de hoop hem van zijn plaats te verdringen, ofschoon hij wist, dat hij daardoor zijn leven in de waagschaal stelde, die hem er van betichtte, de oorzaak te zijn van alle mislukkingen van de laatste tijd en die tenslotte door toedoen van Raffles met verscheidene anderen, na de drie nog overige kapitels van de bende, in handen van de politie was geraakt.

En nog voor men hem zelfs had kunnen ondervragen, was deze sluwe booswicht er blijkbaar al in geslaagd, uit zijn gevangenis te ontsnappen.

Raffles behoorde tot de weinigen, die geweten hadden wie en wat Jim Dun-

lop eigenlijk was, niet de elegant geklede jongeman van de wereld, het geld verterende clublid, de sportman, maar de medeaanvoerder van een uiterst gevaarlijke bende misdadigers.

Nu was dit echter algemeen bekend en Raffles begreep heel goed, dat Dunlop zich in een uiterst precaire situatie bevond, na zijn ontsnapping, want hij kende de gewoonte van de New Yorkse politie, om onmiddellijk vingerafdrukken en foto's te nemen van alle personen, die zij arresteerden en zeker van een gevaarlijk boosdoener als Dunlop was.

Maar aan nog iets anders dacht Raffles.

In een strijd, die enige maanden had geduurd, was hij er in geslaagd, de bende van «Het Kwade Oog», die overal schrik en ellende verspreedde, bijna helemaal te vernietigen: de vijf kapiteins, bijna alle luitenants, een paar honderd leden waren gevangen genomen, terwijl een paar dozijn van de misdadigers zwaar gewond of zelfs gedood waren in de strijd met de politie.

De Moloch kon zich bijna niet meer roeren, zonder groot gevaar voor zijn veiligheid en binnen een week zou zeker de hele bende tot het verleden hebben behoord.

En nu was die gevaarlijke mededinger van de aanvoerder, Jim Dunlop, uit zijn gevangenis ontsnapt en de strijd zou opnieuw moeten beginnen, want deze eerezuchtige booswicht zou zeker niet rusten, alvorens hij een nieuwe bende om zich heen had verzameld.

Maar in die donkere toekomst was toch één lichtpunt: Dunlop zou zeker alle krachten inspannen om allereerst de Moloch ten val te brengen en daarin zou Raffles hem zeker niet dwars zitten.

Er zou een hevige strijd ontbranden tussen de beide mannen; één van hen zou het onderspit moeten delven en de toestand ook van de overwinnaar zou er niet beter op worden.

Raffles zou goed toezien, dat nam

hij zichzelf beslist voor, al begreep hij wel, dat Dunlop zich kunstig zou vermommen, wat hij wel verplicht was, wanneer hij niet wilde, dat de politie hem spoedig weer in handen zou krijgen.

Die dag kochten Raffles en Brand alle edities van de bladen die er verschenen, in de verwachting, te zullen lezen, dat Jim Dunlop, de ontvluchte kapitein van de bende van het «Kwade Oog», opnieuw door de politie gearresteerd was. Maar in die hoop werden zij bedrogen.

Ondanks alle nasporingen en ofschoon naar alle kanten telefonisch, telegrafisch en door radio en televisie het signalement van de ontsnapte was verspreid, bleef Dunlop onvindbaar en scheen spoorloos te zijn ondergedompeld in de miljoenen bevolking van de wereldstad.

Het was omstreeks zeven uur in de avond, toen de drie mannen bij elkaar in de kleine kamer van een huis zaten, dat Raffles de dag tevoren had gehoord in de onmiddellijke nabijheid van de East River.

De mannen hadden zich al lang van hun uniformen ontdaan, op het volkomen verlaten terrein van een van de spoorlijnen, bestemd om er treinen te rangeren, binnen in een loods, waarin niets anders lag dan een stapel oude dwarsliggers en waarvan de deur niet eens gesloten was.

Zij hadden er echter wel voor opgepast de uniformen weg te doen, die zij over hun eigen kleren hadden aangetrokken, maar namen ze met zich mee in een kleine bundel. Wie weet of zij nog niet spoedig dienst zouden kunnen doen.

In een reusachtige stad als New York vallen er 'ge nieuwe bewoners in een volkrijke buurt met een zeer vlottende bevolking nauwelijks op.

Iedere boot brengt nieuwe landverhuizers aan, ieder schip voert ook weer teleurgestelden naar hun vaderland terug.

Raffles wist natuurlijk heel goed, dat de politie naar hem zocht, maar hij en zijn beide metgezellen hadden hun uiterlijk zodanig veranderd, dat zelfs de beste speurneus van de politie grote moeite zou hebben, om in hen de drie gezochten te herkennen.

Raffles zag er uit als een Italiaan of Spanjaard, die net als immigrant was aangekomen en Brand en Henderson imiteerden bijna volmaakt een paar naar werk zoekende Ieren.

Maar één ding was gebleven en dat was de snelle renwagen met zijn twee kleuren, die hun al zulke grote diensten had bewezen.

Raffles had er goed voor gezorgd, dat zijn nieuwe woning gelegen was in de onmiddellijke nabijheid van een garage en hij kon dus ieder ogenblik van de dag en van de nacht over zijn wagen beschikken.

De drie mannen hadden net het eenvoudige middagmaal gebruikt, dat door Henderson was klaargemaakt en dat hun allen minstens evengoed smaakt had als het fijnste diner in het Astoria Hotel, want zij waren hongerig geworden door de inspanning van deze dag. Brand had zijn pijp opgestoken, deed een paar haaltjes en merkte toen op :

— Ik zou eigenlijk wel eens willen weten hoe je beschermeling het maakt, Edward.

— Wij zullen het straks weten, zei Raffles eenvoudig.

— Wat bedoel je daar mee ?

— Niets anders, dan dat wij vannacht naar haar gaan kijken. Zij mag absoluut niet langer alleen blijven en ik moet mij gaan overtuigen, dat zij geen complicaties hebben voorgedaan.

— Ik ben benieuwd, hoe je dat denkt aan te leggen.

— Wij zullen wachten tot het donker is en dan pas ons plan proberen uit te voeren, hernoemde Raffles kalm. In ieder geval zullen wij onze uniformen weer gebruiken, om des te minder op te vallen. Maar naar binnen moeten wij, kost wat kost. Pina Baretti moet op tijd haar medicamenten hebben ; als het te lang niet gebeurt, zou dat ernstige gevolgen voor haar kunnen hebben.

— Telefoon de politie in de villa en zeg haar, dat ze je beschermeling in de geheime kelder kunnen vinden, dan zullen zij wel verder voor haar genezing zorgen.

— O ja, en voor haar verder verblijf ook, riep Raffles ironisch uit. Men zal haar natuurlijk gevangen houden en dat wil ik niet, nu ik heb gezien, dat nog niet alle zachtere gevoelens in die vrouw zijn uitgedoofd, nu het blijkt, dat zij berouw heeft.

Raffles had op zijn beurt een eenvoudige houten pijp aangestoken en keek in gedachten de rookwolkjes na, die naar de zwarte zoldering van ruwe balken dreven.

HOOFDSTUK V

TERUG IN DE VILLA

Hij wreef zich een paar keer met de blanke hand over het hoge voorhoofd en toen scheen hem plotseling iets te binnen te schieten.

— Heb je me niet gezegd, dat er een ruit gelijkvloers in de zijgevel was gebroken ?

— Dat is zo, maar dat zal wel zijn dichtgetimmerd, of anders staat er zeker een wachtpost bij, antwoordde Brand.

— Dat is waar, maar, wacht eens. Wat lijkt je van het dak ?

— Als je mij maar eens zegt, hoe je

daar bovenop denkt te komen. Aan een ladder valt natuurlijk niet te denken en evenmin kan men het dak langs een aangrenzend huis bereiken, om de afdoende reden, dat er geen aangrenzende huizen zijn.

— Dat niet, toch is er een verbinding, antwoordde Raffles.

— Wat voor een verbinding?

— Ik zal je niet langer laten vragen. Zodra ik het huis huurde, merkte ik op, dat het een sterke ijzeren toren droeg, bestemd om een zware bundel telefoondraden te dragen. Het rek staat ongeveer in het midden van het dak en de draden komen van hetzelfde lege huis, vanwaar jij me vanochtend zo handig en juist bijtijds hebt gewaarschuwd met je rooksignalen. Is dat niet prachtig?

— Het hangt er maar van af op welke manier je het bekijkt! riep Brand uit.

— Wel, wij klimmen allereerst op het dak van dat huis en je kunt niet zeggen, dat het geen verheven standpunt is. Het ligt zelfs hoger dan het dak van mijn villa, hetgeen wil zeggen, dat wij niets anders hebben te doen dan ons langs een bundel telefoondraden te laten afglijden.

— Dat wij niets anders hebben te doen, herhaalde Brand sarcastisch. Het is een peulschilletje.

— Dat is het inderdaad.

— Als de draden breken?

— Zij zullen niet breken.

— En de stroom?

— Die kunnen wij gemakkelijk neutraliseren door het onder einde van de haak, waaraan wij zullen gaan hangen, met een dikke laag rubber te bekleden.

— En wanneer wij te vlug omlaag glijden en onze nek breken?

— Wij zullen niet te vlug glijden, want daartoe is de helling te zwak. Nog meer aanmerkingen?

— Ik zwijg al. Ik zie wel in dat het toch niet zou baten. Wij zullen dus weer voor acrobaat gaan spelen.

— En het zal heel goed gaan, mijnheer Brand, klonk de zware stem van

Henderson. Herinner u toch eens wat wij al voor kunsten hebben uitgehaald. Weet u dan niet meer, dat wij als trapezewerkers zijn opgetreden in de nok van het circus? Weet u niet meer, dat wij met een ballon captif de lucht zijn ingegaan, dat wij paardendresseurs zijn geweest, acrobaten, bokkers, wat weet ik al niet. Ik vind, dat het niets te betekenen heeft, als u het mij vraagt. Het is een aardig luchtreisje, dat nog geen volle minuut zal duren.

— Wanneer zal die pleziertocht gebeuren?

— Zodra het zo donker is, dat men ons onmogelijk kan zien, antwoordde Raffles. Wij treffen het, dat het nieuwe maan is en dat de lucht naar regen dreigt. En nu moesten wij maar dadelijk beginnen met onze kleine voorbereidingen. Henderson, in de kist met oude rommel zul je wel voldoende kleinigheden vinden, die ons van dienst kunnen zijn.

Dadelijk ging de reus vol ijver aan de slag.

Hij opende een kist met allerlei ijzeren en stalen voorwerpen, gereedschap, touw en elektrische apparaten, die hij als electricien en bankwerker met zich had meegebracht en vond na enig zoeken een sterke stalen haak, die met gemak zijn eigen gewicht zou kunnen dragen.

De onderste helft van die haak nu begon hij met grote zorgvuldigheid te omwikkelen met isolatieband en vervolgens met een laagje rubber.

Wanneer zij nu ook nog hun gummi handschoenen aantrokken, dan zouden zij geen risico's lopen.

Brand had een ogenblik zwijgend toegekeken en toen Henderson bijna klaar was, vroeg hij:

— Gaan wij alle drie tegelijk aan die haak hangen?

— Nee, Charles, zo dom zullen wij niet zijn, antwoordde Raffles hoofdschuddend.

— Ik zal het eerste overgaan, als mylord het toestaat, liet Henderson zich horen. Houdt het mij, dan dank ik

dat het u ook wel zal houden.

— Prachtig! Henderson glijdt dus aan de haak naar beneden en belandt op het dak van de villa, waarop de haak uit zichzelf weer terugglijdt! riep Brand spottend uit.

— Niet uit zichzelf, Charles, zoals je daar vol humør opmerkt, maar gewoon door hem terug te trekken aan een dun touw, dat we er aan vast zullen binden, zei Raffles kalm.

Hij had op zijn horloge gekeken en stond op, terwijl hij vervolgde:

— Het wordt tijd om te vertrekken, het is al over tien. Wij zullen ons voorzien van alles wat wij misschien nodig kunnen hebben en dan op mars.

De drie mannen wapenden zich met hun revolvers, Raffles en Henderson staken ten overvloede een sterk en scherp mes bij zich, terwijl de reus zich nog voorzag van een soort korte knuppel van walvisbalein, aan het bovens einde voorzien van loden kogels en waarmee hij een os zou hebben kunnen vellen.

Zij namen verder een lang eind touw mee, aan het eind voorzien van een stalen haak, voorzagen zich van hun zaklantaarns, waarna zij de trap afdaalden, na het licht te hebben uitgedraaid.

In deze volksbuurt was het op dat late uur al bijna volkomen stil. Maar weinige voetgangers vertoonden zich op straat. De meeste bewoners slapen al enige uren, want zij zouden de volgende ochtend weer vroeg aan het werk moeten.

Raffles en zijn beide metgezellen verloren geen tijd, maar liepen haastig voort, na de straatdeur te hebben dichtgetrokken, totdat zij een taxi hadden gevonden, waarvan de chauffeur bereid was, hen tot aan de grens van Jamaica te brengen.

Daar gekomen stapten zij uit en daar zij nu nog maar een half uur te lopen hadden, besloot Raffles de rest van de weg te voet af te leggen.

Het was een donkere nacht en daar het al tegen middernacht liep, kwamen zij ook hier maar weinige voetgangers

tegen, in deze deftige villawijk.

Het enige geluid wat zij hoorden was de eentonige, gelijkmatige stap van een paar patrouillerende politieagenten.

En zodra zij dit geluid maar in de verte hoorden, maakten de drie mannen zich tijdig uit de voeten, want Raffles stelde er echt geen prijs op, te worden gezien en zeker niet door vertegenwoordigers van het officiële gezag.

Het was ongeveer kwart voor een, toen zij de villa in het oog kregen, die Raffles een paar dagen tevoren gehuurd had en waar zich nauwelijks tweemaal vierentwintig uren tevoren, zo 'n schokkend drama had afgespeeld.

Raffles beduidde zijn beide metgezellen, dat zij moesten achterblijven en trok er alleen op uit, om de zaak te verkennen.

Hij bleef ongeveer tien minuten weg en plotseling, alsof hij uit de grond was opgerezen, dook hij weer voor Brand en Henderson op en fluisterde:

— Geen denken aan om gelijkvloers binnen te dringen. Er staan vier agenten op post en ik heb duidelijk de witte planken kunnen zien, waarmee zij het venster in de zijgevel hebben dichtgespijkerd. Snel dus verder. Laten wij aan de overkant van de laan gaan lopen en een voor een voorbijgaan, dat zal minder achterdocht wekken. En als het mogelijk is om je onzichtbaar te maken, des te beter. Wij voegen ons weer bij elkaar om de hoek van het huis, vanwaar je me vanochtend de rookseinen hebt gegeven. Voorwaarts.

Henderson ging het eerst en slenterde met de handen in de zakken, de kraag van zijn korte jekker opgeslagen, voorbij de villa.

Daarop volgde Brand en Raffles vormde al het ware de achterhoede.

De drie mannen vonden elkaar terug om de hoek van het leegstaande huis, waar niemand hen met mogelijkheid zou kunnen ontdekken, die daar niet met opzet ging zoeken.

Zij gingen het huis binnen langs dezelfde weg, die Brand die ochtend gevolgd was, dat wil zeggen, door een

raam aan de achterkant van het huis.

Maar toen zij binnen waren, bleef Brand een ogenblik in gedachten staan en vroeg toen fluisterend aan Henderson :

— Jij bent na mij naar buiten geklommen, James, herinner je je of je het raam hebt dichtgeschoven ?

— Daar ben ik heel zeker van, mijnheer Brand, antwoordde de reus.

Raffles, die had toegeluisterd, trok zijn wenkbrauwen een weinig op en zei toen op gedempte toon :

— Dat is vreemd ; het raam stond nu meer dan een handbreed open. Kun je je niet vergissen, James ?

— Nee, mylord, ik ben zeker van mijn zaak, antwoordde de reus met vaste stem. Ik herinner mij dat ik, om het raam helemaal te kunnen sluiten, de ijzeren pen nog opzij heb moeten schuiven, die in de sponning was gerold.

Raffles dacht een ogenblik zwijgend na en hernam toen op fluisterende toon :

— Dat bevalt mij niet. Dan zal de grootste voorzichtigheid geboden zijn. Naar boven, het dak op !

Hij ging vooruit en Brand volgde hem op de voet, terwijl hij zich vergeefs afvroeg, wat dat openstaande raam wel zou kunnen betekenen.

Hij kon het zich alleen verklaren door aan te nemen, dat de agenten toch allicht de rookse'nen gezien hadden en een onderzoek hadden ingesteld, terwijl het ook echt niet onmogelijk was, dat zij de auto van Raffles bij de hoek van het hu's hadden zien stilhouden en de twee vluchtelingen er hadden zien inspringen.

Maar, als dat zo was, als de agenten het hu's hadden doorzocht, moest het dan niet heel toevallig worden geacht, dat zij net door dit raam naar b'nnen waren geklauterd, hoewel Henderson het goed gesloten had volgens zijn verzekering ?

Brand dacht h'er nog over na, toen Raffles al het dakluikje opende, na het smalle vlieringladdertje te zijn opgeklauterd.

Alle drie de mannen stonden nu op het dak en al was het heel donker, de ijzeren balken, die de dikke bundel telefoondraden torste, tekenden zich niettemin vrij duidelijk af tegen de donkere nachthemel.

De drie mannen liepen er zwijgend naar toe.

Wanneer zij de arm omhoog staken, zouden zij de onderste draden bijna kunnen aanraken.

Raffles had de geïsoleerde, stalen haak te voorschijn gehaald, duwde hem Henderson in de hand en zei zacht :

— Grijp zoveel mogelijk draden met de haak, des te beter zullen zij je gewicht dragen. Gelukkige overtocht.

Zonder de minste aarzeling had de reus de haak over een tiental draden weten te slaan, hij deed een paar grote stappen en lichtte zijn benen tegelijk van het dak.

Een ogenblik later zagen Raffles en Brand hem in de duisternis verdwijnen en snel werd het geluid van de glijdende stalen haak over de telefoondraden minder, om tenslotte helemaal weg te sterven.

Nog geen halve minuut later voelde Raffles, die met de hand tegen de ijzeren draadtoren steunde, een lichte schok.

Dat kon als bewijs gelden, dat het zware l'chaam van Henderson zijn doel had bereikt en met tamelijk grote vaart tegen het telefoonrek op de villa was aangevallen.

De opvatting bleek juist te zijn, want toen Raffles aan het dunne touw trok, dat aan de haak bevestigd was, kon hij deze direkt inpalm.

Enige minuten later kon hij zelf de haak grijpen en Brand bleef alleen achter.

Er had zich een vreemde onrust van de jongeman meester gemaakt, waaraan hij geen naam wist te geven, maar waarvan hij zeker wist, dat zij haar oorsprong vond in het raam daar beneden, dat Henderson gesloten had en dat nu niettemin op een kier open had gestaan.

Hij keek scherp over het dak rond, maar er was niets bijzonders te zien. Hij sloop naar het kleine luik, dat nog openstond, boog er zich over heen en luisterde scherp toe. Er was echter in het hele huis niets te horen; alles bleef doodstil.

Hij stond weer op en zag dat het dunne touw nog altijd afliep. Raffles was dus zeker nog niet aan de overkant aangekomen.

Maar het volgende ogenblik hing het touw slap neer in een bocht en Brand kon op zijn beurt de haak inpalmen. Hij overtuigde zich dat de isolering nog intact was, greep zich aan de haak vast, zette zich met een sprong af en zweefde het volgende ogenblik op een hoogte van bijna honderd voet boven de brede laan.

Hij voelde zich langzaam, zonder schokken omlaag glijden en aan de overkant ving Henderson hem in zijn sterke armen op, zonder dat het minste gerucht zijn aankomst verraden had.

Toen hij zich oprichtte en om zich heen keek, zag hij Raffles staan met een eigenaardig voorwerp in de hand, dat bijzonder veel leek op de haak, die hij zoëven zelf gebruikt had.

— Wat heb je daar? Wat betekent dat?

Hij kon het gezicht van Raffles in het donker niet goed onderscheiden, maar diens stem klonk ernstig, toen hij ten antwoord gaf:

— Die stalen katrol hebben wij hier op het dak gevonden en het betekent alleen maar, dat net iemand ons heeft nage-aapt, of om juister te zijn, ons is voorgedaan.

Enige tijd stonden de drie mannen zwijgend bij elkaar en toen zei Brand fluisterend:

— Dat is dus de verklaring voor dat openstaande raam! Waar lag dat ding?

— Henderson zei mij, dat het nog om de telefoondraden hing, toen hij hier aankwam.

— Heb je al iets onderzocht?

— Ja. Het zolderluik staat wijd open.

— Maar wie kan het zijn, die ons is voorgedaan?

— Mij dunkt, dat er maar één persoon is, die er belang bij had hier binnen te dringen, en die ene is Ram Doulah, of zijn dubbelganger.

— Waarom?

— Wat een vraag. Natuurlijk omdat hij vermoedt, dat ik zelf alle reden heb om in dit huis terug te keren. Hij kon niet anders denken, of hij had zijn slachtoffer gedood: Pina Baretti. Maar daarvan heeft niets in de bladen gestaan, ofschoon hier niet minder dan twaalf agenten zijn geweest. Wat kon hij daar anders uit afleiden, dan dat ik haar had weggevoerd? Maar, als ik dat gedaan had, dan was zij ook niet dood, want welk nut zou het voor mij gehad hebben, een lijk in veiligheid te brengen? Aan de andere kant moet het hem onbegrijpelijk zijn voorgekomen, dat ik in die paar minuten, tijd en gelegenheid had gevonden, een zwaar gewonde vrouw weg te voeren, waaruit logisch voortvloeit, dat ze dan nog in het huis moest zijn, goed verborgen voor de ogen van de politie. Hij heeft zich zekerheid willen verschaffen, hij hoopte misschien mij hier te vinden en hij heeft de brutaliteit gehad hier binnen te dringen en zich van de toestand zelf te overtuigen.

— Ondanks de aanwezigheid van de agenten?

— Die aanwezigheid heeft ons ook niet tegen kunnen houden.

— En als Ram Doulah het niet is?

— Hij moet het zijn; hij of zijn dubbelganger.

— Maar waar kan hij zich dan nu ophouden?

— O, de villa is groot genoeg om zich hier of daar geruime tijd te kunnen verschuilen. Er zijn immers maar zes agenten en daarvan zijn er maar twee binnenshuis; de anderen staan in de tuin.

Brand balde de vuisten en hernam ongeduldig:

— Dan zal het voor ons onmogelijk zijn, ongezien tot de kelder door te

dringen.

— Wij moeten er binnen komen, antwoordde Raffles vastberaden. En het kan, als wij maar voorzichtig zijn.

— En als wij onderweg die schurk van een Ram Doulah tegenkomen?

— Wel, dan staat er maar één weg voor mij open, wij overvallen hem en leveren hem aan de politie over.

— Op gevaar af, zelf te worden gearresteerd?

— Zover hoeft het niet te komen, antwoordde Raffles kalm. En nu hebben wij genoeg gepraat er moet nu gehandeld worden. Wij zullen beginnen met deze beide haken zorgvuldig te verbergen; de politie mocht het dak eens gaan onderzoeken.

— Zou zij niets van onze aankomst bemerkt hebben?

— Als dat zo was, moest zij al lang hier zijn.

Raffles had de beide stalen haken gegrepen en na enig zoeken had hij een plekje gevonden, binnen in een blijkbaar weinig gebruikte schoorsteenpijp, waar hij ze gewoon aan een van de dwarsijzers ophing.

Hij voegde zich weer bij zijn metgezellen en nu daalden zij een voor een uiterst behoedzaam door het dakluik naar de ruime zolder af.

Direkt liet Raffles alle drie de zaklantaarns ontsteken, want hij wilde geen enkel plekje van de zolder ondoorzocht laten, alvorens lager te dalen.

De weinige kasten werden geopend en goed doorzocht, het deksel van een grote kist werd opgetild, alles zonder enig geluid te maken, maar van Ram Doulah werd geen spoor gevonden.

De lantaarns werden nu weer gedoofd en alleen die van Raffles bleef zwakjes gloeien, om te voorkomen, dat de drie mannen in het donker de weg bijster

zouden worden of ergens tegen aan lopen. Raffles liep voorop en met de grootste voorzichtigheid begon hij de zoldertrap af te dalen, telkens stilstaande om te luisteren.

Zo bereikten zij de bovenste verdieping, waar een paar logeerkamers en een aantal bediendenvertrekken lagen.

Op het portaal liepen verschillende gangen uit, die elkaar verderop kruisten.

Men moest hier goed de weg weten, want anders zou het gemakkelijk zijn, in de duisternis, in dit grote, oude huis te verdwalen.

Weer stonden de drie mannen enige tijd stil en Raffles luisterde scherp toe, iets over de leuning van de trap heen gebogen.

Daar beneden was alles volkomen donker.

Geen enkel lichtstraaltje was te bespeuren.

De beide politieagenten waren waarschijnlijk in een van de kamers daar beneden en het was zelfs heel waarschijnlijk, dat zij sliepen, om later in de nacht een tweetal van hun makkers daar buiten af te lossen.

Terwijl hij stond te luisteren, meende hij plotseling een zacht gerucht te horen.

Maar dat geluid kwam niet uit de benedenste verdieping van het huis; het was in hun onmiddellijke nabijheid...

Toch werd het niet veroorzaakt door Brand of Henderson, want die stonden beiden doodstil en zelfs hun ademhaling was nauwelijks hoorbaar.

Plotseling hief Raffles zich overeind, de lantaarn in zijn hand, overtuigd dat er gevaar dreigde.

En die plotselinge beweging zou hem het leven redden...

HOOFDSTUK VI

HET BLAASPIJPJE

Hij voelde een stekende pijn aan het lelletje van zijn rechteroor, terwijl hij bijna op hetzelfde ogenblik, op enige meters afstand, een zacht fluitend geluid hoorde, dat wel een beetje leek op het s'ssen van een woedende slang.

Raffles had te veel ervaring om niet op hetzelfde ogenblik te begrijpen wat er gebeurd was.

Hij greep Brand, die vlak naast hem stond, maar absoluut niet begreep wat er gebeurde, bij de arm en beet hem op zachte toon toe:

— Ik ben aan het linkeroor gewond met een vergiftige doorn, Charles. Heb je geen wondje aan de lippen? Zuig dan dat stipje onmiddellijk uit, anders ben ik voor de haaien. Het spijt me, dat ik je dit onsmakelijk karweitje moet opdragen, maar het gaat niet anders. James, de vent, die mij dat lapte, moet tot iedere prijs gevonden worden.

Maar Henderson had die aanmaning al niet meer nodig.

Zijn buitengewoon scherpe blik, die hem in staat stelde ook in het halve donker goed te kunnen zien, had hem al twee glinsterende ogen doen ontdekken in een bleek gezicht, op geen tien passen afstand achter de drie mannen.

Zonder enig geluid deed hij vliegensvlug een paar stappen en zijn geweldige, als ijzer zo harde vuist, viel met onweersstaanbaar geweld juist tussen de twee gloeiende ogen in, met een doffe slag, als van een voorhamer, die neerdreunt op een aambeeld, juist op het ogenblik dat de man, die daar verborgen had gestaan, opnieuw het verraderlijke blaaspijpje aan de mond wilde brengen, waaruit hij net de vergiftige doorn had weggeschoten, die Raffles zeker in de nek zou hebben getroffen, als hij niet juist op datzelfde ogenblik met een snel-

le beweging overeind was gekomen.

De man gleed, zonder een zucht te slaken, langs de wand van de gang omhoog; de verschrikkelijke vuist van Henderson had hem de schedel gespleten.

Intussen had Brand, doodsbleek, zijn lippen om de kleine, nauwelijks zichtbare wonde gesloten en zoog uit alle macht, zich niet bekommerend om zijn eigen veiligheid, het vergif uit het wondje, onderaan het oorlel.

Enkele minuten verstreken, zonder dat iets anders gehoord werd dan de snelle ademhaling van Brand.

Nu en dan spuwde hij op de grond, om dan opnieuw uit alle macht zijn gevaarlijk werk voort te zetten.

Want hij kende het Indische vergif, het curare; het kleinste wondje aan de tong of lip zou hem zelf de dood kunnen brengen.

Maar beneden in het huis bleef alles stil, het hele voorval had zich zo snel en geruisloos afgespeeld, dat men er daar beneden niets van gemerkt had.

Toen er ongeveer vijf minuten verstreken waren, klonk de rustige stem van Raffles, die sprak:

— Ik geloof, dat je wel kunt ophouden, Charles. Wie vijf minuten, na te zijn getroffen door zo 'n doorn, nog leeft die blijft ook leven. Ik voel niets van de gewone verschijnselen: geen misselijkheid, geen verzwakking van het gezichtsvermogen, geen verlamming van de uiterste ledematen, en die symptomen hadden niet kunnen uitblijven, als het gift zijn werking had gedaan. Ik dank je, Charles.

Een korte snik baande zich een weg tussen de bevende lippen van de jongeman en hij drukte krampachtig de hand van Raffles.

— Weet je wel zeker, dat ieder ge-

vaar nu geweken is? vroeg hij.

— Volkomen zeker, antwoordde Raffles bedaard. Dat Indische, plantaardige pijlenvergif werkt zo snel, dat enkele minuten over dood of leven beslissen. Trouwens, al het zuigen ter wereld zou niets geholpen hebben, als het wondje zich in het midden van het oor had bevonden, in plaats van aan de rand. Het was als het ware een schampschot; de doorn zal wel ergens in het houtwerk zitten. Ik heb echter weinig zin om het te gaan zoeken. Heb je de dader kunnen grijpen, James?

— Tot uw dienst, mylord.

— Heb je hem gekneveld, dat hij zo stil is?

— Dat was overbodig, mylord, hij is dood.

— Dood? herhaalde Raffles langzaam. Waarmee heb je hem dan geraakt?

— Met mijn vuist, mylord. Hij stond net op het punt dat vervloekte blaasding weer aan zijn mond te zetten. Ik hoop toch niet, dat ik er verkeerd aan heb gedaan?

— Je kon niet anders, James, en ook jij hebt mij waarschijnlijk het leven gered, fluisterde Raffles, terwijl hij de reus de hand drukte. En nu gauw naar beneden. Maar nee, ik zou bijna iets heel belangrijks vergeten. Ik moet zien wie die man is.

Hij liet zijn zaklantaarn wat helderder branden, boog zich over de man heen, die daar roerloos op zijn rug lag en liet het schijnsel van zijn lantaarn op het witte, nog steeds door haat en wraakzucht vertrokken gezicht vallen.

Bijna op hetzelfde ogenblik had hij dat gezicht herkend: het was het gezicht van de man, die hem, in onbeweeglijke houding bespied had, toen hij met de portier van het Madison Hotel sprak en die daarop plotseling in de menigte was verdwenen.

Toen Raffles enige tijd naar dat gezicht met de wijdgeopende, koolzwarte ogen gekeken had, toen werd er opnieuw een sluier voor hem opgelicht.

Hij wendde het hoofd langzaam naar Brand en Henderson om en zei op ge-

dempte toon:

— Weet je wie die moordenaar is?

— Ik heb hem nog nooit gezien, antwoordde Brand.

— Misschien toch wel, maar dan in een andere gedaante. Hij is de dubbeltanger van Ram Doulah.

— Maar het is een westerling.

— Ik denk, dat Ram Doulah dat ook wel zal zijn en dat hij alleen zijn gezicht met een of andere kleurstof die donkerbruine tint heeft gegeven. Kijk maar de gelaatsvorm, de loop van de wenkbrauwen, die lichtgebogen neus met de brede neusvleugels, het smalle voorhoofd, het is alles volkomen gelijk. Nu, wij weten nu al heel wat meer.

Hij wendde zich al af om naar beneden te gaan, toen Brand verbaasd vroeg:

— Laten wij die kerel hier liggen?

— Wat wilde je dan dat ik met hem deed? Hem meenemen, als souvenir?

— Maar als de politie hem hier vindt?

— Wat zou de politie op deze verdieping te zoeken hebben? Trouwens, laat zij hem maar vinden. Wat deert ons dat, als wij maar eerst eenmaal in de kelder zijn. Maar wacht, voor alle veiligheid zal ik dit blaaspijpje maar meenemen; misschien weet de politie niet zeker, wat er in zit en een lichte schram kan de dood betekenen.

Raffles had het blaaspijpje van de grond opgeraapt, dat bestond uit een eenvoudig stukje riet, veel lijkend op een van die zelf vervaardigde fluitjes, waarmee de jeugd op het platte land zich wel vermaakt.

Er zat nog een doorn in en met grote voorzichtigheid liet Raffles het dodelijk stukje hout uit het pijpje glijden in een blikken doosje, dat hij in de zijzak van de jas van de dode had gevonden en dat niet minder dan twaalf van die gevaarlijke voorwerpen bleek te bevatten, allen bijna zwart van kleur en die bij het openen van het doosje een doordringende reuk verspreidden.

Raffles stond een ogenblik in gedachten en scheen toen plotseling een besluit te nemen.

Hij haalde zijn notitieboekje te voorschijn, scheurde er een blaadje uit en schreef daarop:

« Aan de politie in dit huis — Op het portaal van de bovenste verdieping zult u de helft vinden van de Moloch, dat wil zeggen een van de beide tweelingen of dubbelgangers, die samen de beneden van het «Kwade Oog» aanvoerden. De andere helft is Ram Doulah, de Indiër. Misschien vindt u hem in het Madison Hotel, waar hij gelogeed heeft. De man op het portaal vond de dood, omdat hij rechtmatig werd neergeslagen toen hij probeerde John Raffles te doden met het blaaspipje en de vergiftigde doorns, die u in zijn zakken zult vinden en bij de behandeling waarvan ik u de grootste voorzichtigheid op het hart druk.

J. R. »

Raffles las het briefje nog eens over, wenkte toen zijn beide metgezellen, na het blikken doosje met de doorns en het blaaspipje voorzichtig in een van de zakken van de jas van de dode te hebben laten glijden en allen daalden de trappen af, tot zij in de hall stonden, die zwak verlicht werd door een elektrische lamp aan de zoldering.

Raffles bevestigde het papier zodanig aan de voordeur, dat het onmiddellijk op moest vallen, waarna alle bewerkingen in de grootste stilte herhaald werden, die nodig waren om tot de verblijfplaats van Pina Baretti door te dringen.

De schuifdeur van bazaltblokken gleed langzaam opzij.

Raffles kroop door de opening en stond glimlachend voor de jonge vrouw, die door het zachte gerucht uit haar slaap gewekt was en hem verbaasd aanstaarde.

De stem van de Grote Onbekende klonk even rustig als steeds, toen hij hoffelijk sprak:

— Neem mij niet kwalijk, mademoiselle, dat ik enige uren over mijn tijd ben. Ik ben gekomen om u uw drank toe te dienen.

Er toonde zich een flauwe bloes op de bleke wangen van de gewonde en zij keek Raffles enige ogenblikken zwij-

gend aan, om vervolgens haar blikken te wenden naar Henderson en Brand, die achtereenvolgens naar binnen waren gekropen en de stenen schuifdeur achter zich hadden gesloten.

Toen zei zij met zwakke stem:

— Alles is zeker veilig, dat u hier zijt binnen kunnen komen?

— Alles is betrekkelijk, mademoiselle, antwoordde Raffles glimlachend. Helemaal zuiver is de lucht zeker niet, dat zal zelfs een optimist moeten toegeven. Het huis wordt van buiten door vier agenten bewaakt en binnenin zijn er nog twee.

— Maar hoe hebt u dan...?

— O, dat was vrij eenvoudig.

Raffles vertelde nu met enkele woorden op welke manier hij en zijn vrienden tot in deze kelder hadden weten door te dringen, zonder dat de agenten er iets van hadden gemerkt.

De jonge vrouw had ademloos toegeluisterd, met een verschrikte uitdrukking op het gezicht, en nu probeerde zij Raffles de hand toe te steken, die echter dadelijk op haar toetrad en zei:

— Beweeg u liever niet. Over een paar dagen misschien; nu moet u zich volkomen rustig houden.

— Weet u zeker, dat niemand u gezien heeft? vroeg de vrouw weer.

— Toch wel. Ik ben gezien door... de helft van de Moloch.

— Wat wilt u daarmee zeggen? vroeg Pina verbaasd.

— U weet het dus zelf niet? U hebt nooit vermoed, dat de man, met wie u optraft, een dubbelganger had?

De jonge vrouw liet een zachte kreet horen, sperde de ogen wijd open en zei toen:

— Nooit heb ik iets dergelijks kunnen vermoeden. En toch wordt mij op die manier veel duidelijk, wat vroeger een raadsel voor mij was. Een dubbelganger dus. Maar u zei, dat hij u gezien heeft; en heeft hij u laten gaan?

— Ik moet eerlijk bekennen, mademoiselle, dat hij juist alles in het werk heeft gesteld om dat te beletten, antwoordde Raffles, terwijl hij zich glim-

lachend iets voorover boog en op het heel kleine wondje aan zijn oor wees, dat Brand volkomen van gif had weten te zuiveren. Hier hebt u er nog sporen van, ofschoon zij bijna onzichtbaar zijn. Hij blies van een hinderlaag uit een vergiftigde doorn naar mij, die voor mijn hals bestemd was, maar mij gelukkig allelt even aan het oor raakte.

Pina Baretto verbleekte zichtbaar en een uitdrukking van nameloze afkeer verscheen op haar gezicht.

Toen vroeg zij toonloos:

— Wat is er met hem gebeurd?

— Ik heb hem gedood, mademoiselle antwoordde Henderson eenvoudig. Het was mijn recht; hij stond op het punt opnieuw zo'n vervloekt ding weg te blazen.

Een zucht van verlichting deed de boezem van de gewonde rijzen en dalen en zij sloot enige ogenblikken de ogen.

Toen zij ze weer opende lag er een uitdrukking van grote dankbaarheid in.

Raffles had intussen een lepel met de vesterkende en genezende drank gevuld hief het hoofd van de gewonde iets met zijn linkerhand op en liet de inhoud van de lepel als een volleerde ziekenverpleger tussen haar half geopende lippen glijden.

Hij voelde haar de pols, knikte goedkeurend met het hoofd en zei:

— U mag van geluk spreken, dat u een sterk gestel hebt. Nog enkele dagen en u zult wel vervoerd kunnen worden. Dan nog een week rust en u zult weer kunnen lopen en helemaal genezen zijn.

— Dank zij u, zei Pina zacht.

Plotseling scheen haar iets in te vallen en zij vervolgde verbaasd:

— Maar zeg mij toch eens, hoe zal het mogelijk zijn mij weg te brengen, zonder dat de agenten het merken?

— Dat zal zeker niet zo gemakkelijk zijn mademoiselle, vooral nu zij al over enige uren het lijk van de schurk daarboven zullen vinden, antwoordde Raf-

fles. Maar, wij zullen er wel iets op vinden. Intussen zult u wel genoodzaakt zijn, een drietal dagen ons gezelschap te dulden; het valt wat moeilijk, telkens ongemerkt in- en uit te gaan vooral overdag en het is toch noodzakelijk, dat u geregeld behandeld wordt. Ik moet nu ook dadelijk het verband vernieuwen, voor u opnieuw gaat slapen.

— U blijft dus bij mij? vroeg Pina Baretto, met een klank in haar stem, die voor ieder ander dan Raffles aan betekenis niets te wensen zou hebben overgelaten.

— Wij blijven bij u, mademoiselle, omdat dat beter voor u is, antwoordde Raffles eenvoudig.

— En u denkt dat wij kunnen ontsnappen?

— Het moet, mademoiselle. U ziet, dat wij nu als politieagenten vermomd zijn en dat zal ons waarschijnlijk van groot nut zijn.

De jonge vrouw keek hem een ogenblik zwijgend aan en zei toen, terwijl zij de ogen opnieuw sloot:

— Ik veroorzaak u de grootste last en breng u zelfs in de grootste gevaaren. En toch ben ik het geweest, die u in handen van de bende heeft willen overleveren.

Brand en Henderson hadden zich afgewend, terwijl Raffles voorzichtig het oude verband losmaakte om het door een nieuw te vervangen en hielden zich bezig met het klaarmaken der bedden: een lage rustbank voor Raffles.

Er werd een laken uitgespannen aan een dun touw, om een soort afgeschoten vertrekje te maken voor de zieke en nadat Raffles zich nogmaals overtuigd had, dat de gewonde koorts-vrij was, gingen de drie mannen bijna geheel gekleed, op hun kampbed liggen en waren spoedig even gerust in slaap, alsof zij zich te bed hadden begeven in het geriefelijke, kleine huis aan de Cromwell Street in Londen.

HOOFDSTUK VII

VAN DE BUITENWERELD AFGESLOTEN

Zij sliepen vrij lang, overmand door de vermoedenissen van de laatste dagen en alleen door op zijn horloge te kijken kon Raffles de tijd bepalen, want geen enkele lichtstraal van buiten drong in dit onderaardse gewelf door.

Het was bijna negen uur in de ochtend toen hij als eerste opstond en zich ging overtuigen van de toestand van zijn patiënte.

Hij vond haar rustig sluimerende, met een uitdrukking van kalme blijdschap op het bleke gezicht, die hij er tot dusverre nog nooit op had gezien.

Hij liet haar rustig slapen, waste zijn gezicht en handen aan de vaste wastafel, en maakte zijn beide metgezellen wakker, terwijl hij de vinger op de lippen legde om hen te waarschuwen dat de gewonde vrouw nog sliep.

Juist toen Henderson, zo handig als een goed gedresseerd dienstmeisje, het ontbijt had klaar gemaakt, ontwaakte Pina Baretti en stak Raffles met een schuchter gebaar de hand toe.

— Hoe gevoelt u zich nu? vroeg hij glimlachend op haar neerkijkend.

— Mij dunkt al heel wat beter dan gisteren, antwoordde Pina Baretti.

— Wij zullen wel eens zien. Laat mij uw pols eens voelen; goed zo. En nu moet u de thermometer even aanleggen; het lijkt mij, dat u helemaal koortsvrij bent.

Hij begon zorgvuldig het verband los te ontwikkelen, bekeek de wond, knikte goedkeurend en zei:

— De wond sluit zich voortreffelijk. Wanneer u nog een dag rustig blijft liggen, twee op zijn hoogst, dan kunt u zonder enig gevaar vervoerd worden. Gevaar voor een inwendige bloeding bestaat dan niet langer. Er zijn geen slagaderen geraakt en het mes is op een rib afgeleden.

Met de vlugheid van een volleerde verpleegster legde Raffles een nieuw verband.

Raffles had het verband vastgespeld, maakte de drank klaar, gaf er de gewonde wat van in en zei toen opgewekt:

— Nu moet u iets proberen te eten, om zo gauw mogelijk weer aan te sterken. Mijn vriend James is een waar genie in het gereed maken van versterkende, smakelijke kostjes.

Henderson, die gebloed had bij het horen van deze lofspraak, kwam al met het ontbijt aandragen, bestaande uit beschuit, verduurzaamde vis, vlees, boter en thee en terwijl zij allen die eenvoudige maaltijd eer bewezen, zei Raffles, tegen zijn patiënte:

— Nu moeten wij even iets met elkaar bespreken, tenzij het u te sterk mocht vermoeien.

— Absoluut niet, zei de jonge vrouw levendig. Ik voel mij werkelijk veel en veel beter.

— Ik moet u eerst zeggen, aldus begon Raffles, dat Dunlop, die dezer dagen door de politie gearresteerd werd, uit de gevangenis heeft weten te ontsnappen.

Pina Baretti maakte een beweging van schrik en zei:

— Dan mag Ram Doulah wel voor hem oppassen. Dunlop heeft hem altijd gehaat en zijn positie begeerd. En hij is een uiterst gevaarlijk man, die niets en niemand ontziet, als men hem dwars zit.

De dag verliep verder vrij eentonig met lezen en praten, terwijl Raffles en zijn beide metgezellen hun ledematen lenig hielden door wat te worstelen en te boksen.

Angst om gehoord te worden hoefden zij niet te hebben, daarvoor lag de kelder te diep en waren de muren te dik.

De nacht verstreek zonder dat er iets bijzonders gebeurde en de daarop volgende dag bleek de gewonde zo goed vooruit te zijn gegaan, dat Raffles het besluit nam nog diezelfde nacht een poging tot ontvluchting te beproeven.

Pina Baretti drong er zelf op aan, op gevaar af, gewond als zij was, in handen van de politie te vallen.

Het was ongeveer elf uur in de avond en allen hadden juist de maaltijd gebruikt, toen Raffles met de uitwerking van zijn plannen begon.

Voorzichtig werd Pina Baretti aangekleed, zodat men haar dadelijk zou kunnen wegdragen.

Daarna voorzagen Raffles en zijn beide metgezellen zich van alles wat zij meenden nodig te hebben en openden vervolgens, nadat Raffles op een goed verborgen veer in een hoek van het onderaardse vertrek had gedrukt, zonder aarzelen de stenen schuifdeur in de muur.

Het was een gevaarlijk ogenblik, want men kon niet weten of er misschien politie in de aangrenzende kelder was.

Maar al mocht zij er geweest zijn, nu was de kelder helemaal leeg. Zij konden ongehinderd naar boven klimmen en stonden opnieuw bij elkaar in de smalle gang, die naar de hall voerde, zonder dat er iets bijzonders was gebeurd.

— Zij schijnen het er op gehouden te hebben, Edward, dat je het huis weer verlaten hebt, na het briefje aan de deur te hebben bevestigd, fluisterde Brand heel zacht.

— Waarschijnlijk zou ik hetzelfde hebben gedacht, antwoordde Raffles. In het tegenovergestelde geval zou het huis wel krioelen van agenten, denk ik. En nu zullen wij maar eens gauw op weg gaan. Eerst moeten de agenten hier binnenshuis onschadelijk worden gemaakt. Maar denk er om, James, ditmaal zijn het geen Indiërs met vergiftigde pijlen.

— Ik zal het niet vergeten, mylord, zei de reus. Ik zal hen neerslaan, maar ik zal het voorzichtig doen.

Zij verlieten de gang, klommen snel de trap op, maar stonden op de eerste

verdieping doodstil, toen zij onder een deur zwak lichtschijnsel bespeurden. Raffles bracht zijn oog voor het sleutelgat, wenkte toen de beide anderen en zei heel zacht:

— Daarbinnen zijn twee agenten, die in hun gemakkelijke stoelen zitten te slumeren. De deur schijnt niet op slot te zijn; het zal niets te betekenen hebben. Wij zullen hen binden en knevelen; het kan in vijf minuten klaar zijn. Vooruit.

Raffles opende de deur en op hetzelfde ogenblik stapten de drie mannen tegelijkertijd binnen. Raffles en Brand met hun revolvers gewapend en Henderson voorzien van de bundel touwen, die hij uit de kelder had meegenomen.

De agenten werden beiden tegelijkertijd wakker, maar wel een beetje te laat.

Voor zij goed en wel beseften wat er gebeurd was, waren zij gebonden, terwijl de revolvers vlak voor hun neuzen hun het schreeuwen beletten.

Henderson stopte hun ieder een doek in de mond en daarna zei Raffles snel en zacht:

— U hoeft voor de rest niet bang te zijn, beste jongens. Moet ik jullie nog zeggen, dat je met Raffles te doen hebt? Ja, het is zo, ik was dicht in de buurt. Het spijt mij dat ik jullie zo ruw moest behandelen, maar het ging niet anders. Komt mee mannen.

De drie mannen holden het vertrek uit, daalden haastig de trap af en terwijl Henderson zich in een donkere nis van de hall verdekt opstelde, opende Raffles de voordeur en wenkte de twee agenten, die daar stonden en die, zonder enige argwaan binnenkwamen, om in een oogwenk te worden overweldigd en gebonden.

Henderson rende nu de trap naar de kelder af en keerde een ogenblik later terug met Pina Baretti, warm ingewikkeld, als een kind in zijn armen.

Raffles liep op hem toe en fluisterde:

— Draag haar naar de achterdeur en loop dan hard naar de garage, zodra je hier het politiefluitje hebt gehoord.

Henderson verwijderde zich met zijn

last, Raffles blies op het fluitje, dat hij van een van de agenten had afgepakt en bijna onmiddellijk stormden de twee overige agenten door de voordeur binnen, om met een paar geweldige vuistslagen te worden geveld.

In een ommezien knipte Raffles de telefoondraden door, gooide de voordeur in het slot, waarna hij en Brand Henderson achterna renden, de achterdeur

op slot deden, naar de garage holden en de politieauto uithaalden, die daar stond en waarin Henderson Pina Baretta al had neergelegd.

Vlug werden de vier banden doorsneden van de kleine wagen, die nog in de garage stond en enige sekonden later rolde de politieauto veilig en wel over de brede Grand Central Parkway naar New York.

HOOFDSTUK VIII

NEMESIS

Er waren enige dagen verlopen sedert Pina Baretta op zo 'n stoutmoedige manier uit de villa van Parkway Village te Jamaica was bevrijd.

Ondanks de ijverigste nasporingen van de politie, was zij er niet in geslaagd de verblijfplaats van de vrouw te ontdekken, noch van de drie mannen, die haar hadden weggevoerd.

Ja, zij vond zelfs niet de ingang tot de kelder, waar zij dagen had doorgebracht, ofschoon het nu wel zeker was, dat zij al die tijd in het huis was geweest.

Wel werd de politieauto onbeheerd teruggevonden in een totaal andere streek, namelijk ten noorden van The Bronx in de buurt van White Plains, maar dat was dan ook alles.

En er kan hier ook direkt aan worden toegevoegd, dat de New Yorkse politie, althans bij die gelegenheid, nooit heeft weten te ontdekken waar de jonge Italiaanse vrouw, het voormalige lid van de bende van het « Kwade Oog » zich tot haar volkomen genezing verborgen had gehouden.

Het was dan ook een voortreffelijke schuilplaats aan de kust van de Atlantische Oceaan op geen twintig mijlen van New York, waar Raffles zijn beschermelingen had gebracht naar een tegen alle winden beschut rotshol, dat hij al enige jaren geleden had ontdekt en dat wel plaats aan een half regiment

soldaten had kunnen bieden, terwijl alleen een ingewijde de toegang had kunnen ontdekken.

Beurtelings verpleegden de drie mannen haar zoals een beroepsverpleger het niet beter had kunnen doen en op de zesde dag al hadden de rust en de zeewind, de voortreffelijke medicijnen en haar krachtig gestel haar al zo versterkt, dat zij helemaal alleen kon lopen.

Ofschoon Raffles nog enige dagen gespeeld had met de gedachte een bloedtransfusie toe te passen, bleek het wel-dra, dat dit niet meer nodig was en dat het verdere herstel aan de natuur kon worden overgelaten.

Vóór die tijd al echter zouden zich gebeurtenissen afspelen, die op een plotselinge, dramatische manier een einde zouden maken aan de haat en de tweespalt tussen de Moloch en zijn mededinger, Jim Dunlop.

Zoals Raffles wel voorzien had, bevatten alle New Yorkse bladen uitgebreide verhalen over de voorvallen van de laatste dagen, waarin een grote plaats was ingeruimd aan de gebeurtenis in de villa, die aan de onbekende indringer het leven had gekost.

Want het moet dadelijk gezegd worden, dat de politie destijds geen al te groot geloof hechtte aan de verzekering van John Raffles, dat de man met de verbrijzelde hersepan de dubbelgan-

ger was van de Moloch en samen met hem de bende van het « Kwade Oog » aanvoerde.

De meningen daarover waren verdeeld.

Sommigen verzekerden, dat die man de Moloch zelf moest zijn geweest, anderen hielden vol dat het bewuste briefje aan de deur een mystificatie was en dat het zeker niet door Raffles was geschreven, maar waarschijnlijk door de moordenaar, die de politie op een dwaalspoor had willen brengen.

Intussen stond het wel vast, dat de gedode man een heel gevaarlijk sujet was geweest, want men vond inderdaad in een van zijn zakken de doos met vergiftigde doorns en het blaaspipje, terwijl pas later, bij toeval, in de muur van het trappenhuis de doorn werd teruggevonden, die Raffles op een haar na gemist had; met zo 'n verbazende kracht was het voorwerp weggeblazen.

Maar de partij, die volhield dat Raffles het wel degelijk bij het rechte eind had, hield toch de overhand.

Dat was niet te verwonderen, want hij had de politie op zijn kant.

Men kon aan alles twijfelen, maar zeker niet aan het feit, dat er die nacht achtereenvolgens zes agenten waren overmeesterd door drie stoutmoedige mannen, waarvan er zich een als Raffles had voorgesteld.

De verdwijning van de jonge vrouw viel evenmin te ontkennen, want de twee neergeslagen agenten, die al gauw weer tot bewustzijn waren gekomen en hadden willen telefoneren, hadden, als het ware vlak voor hun neus, de auto zien wegrijden, waarin zij duidelijk 'n vrouw hadden zien zitten.

En tenslotte moest een ingezonden stuk, gesteld in een glasheldere, welbekende stijl, geen schijn van twijfel meer overlaten, want het was van de hand van Raffles zelf en het werd gezonden aan de drie grootste bladen van New York.

In dat stuk, nauwelijks dertig regels druk, werd een volledig overzicht gegeven van wat er in de laatste dagen

werkelijk was gebeurd en aan het slot gaf Raffles de politie ernstig in overweging, hem liever te geloven en nasporingen te doen naar Ram Doulah, die inderdaad bijtijds uit het Madison Hotel was gevlucht, een half uur vóór de politie er binnendrong en die sedert dat ogenblik spoorloos verdwenen scheen te zijn.

Het was op de avond van de derde dag na de ontvoering van Pina Baretta, toen Raffles, die zich in een nachtclub in de buurt van The Bowery bevond, plotseling een schok door zich heen voelde gaan bij het zien van een man, die met een danseres in de arm voorbij danste.

Raffles had een bijzondere gave, die hem dikwijls uitstekend van pas was gekomen en dat was een buitengewoon fijn gevoel voor allerhande vermommelingen.

Hij kon direkt zeggen of het haar van een man of een vrouw geveerd was of niet, of het een pruik was of niet.

De man, die net voorbij was gedanst, had zijn haar geveerd, dit stond voor Raffles vast.

En toen hij nogmaals voorbij danste, wist Raffles onomstotelijk wie het was, evengoed als hij van zijn eigen persoonlijkheid overtuigd was.

De danser was Jim Dunlop...

Hij had zijn zwart haar op een voortreffelijke manier roestbruin geveerd, evenals zijn wenkbrauwen. Hij had een korte snor laten staan, die hij eveneens geveerd had en een paar korte bakkebaardjes, in de volksmond « tochtlaten » genoemd. Hij probeerde zelfs zijn bewegingen te veranderen en het lukte hem ook vrij goed, maar niet voldoende tegenover een man als Raffles.

Diens besluit was direkt genomen.

Hij zou de ander niet meer uit het oog verliezen en hij zou hem als een bulhond op de hielen blijven. Hij zelf had zich zo uitstekend weten te vermommen, dat hij voor een herkenning niet bang hoefde te zijn.

Tot bij half een bleef Dunlop in de club en Raffles bleef even lang.

Toen scheen Dunlop het besluit te hebben genomen te vertrekken.

Hij sprak op zachte, blijkbaar ernstige toon enige woorden met de vrouw, met wie hij al die tijd gedanst had en in wie Raffles eveneens een lid van de bende meende te herkennen, ofschoon hij het op dat tijdstip niet zeker wist.

Die zekerheid zou hij pas enige uren later krijgen...

Daarop verliet hij de nachtclub, door Raffles op enige afstand gevolgd.

Hij liet zich in de vestiaire hoed en jas geven; Raffles ook, wel zorg dragend dat hij niet gezien werd.

Buiten gekomen stond Dunlop te wachten, tot hij een taxi machtig kon worden.

Hij sprak met de chauffeur en stapte in.

Op hetzelfde ogenblik, dat de taxi zou weggrijden, wipte Raffles met een lenige sprong op de achterbumper.

De tocht duurde ongeveer een uur in noordelijke richting, langs de Riverside Drive, tot voorbij de Washington Bridge, tot de huizen schaars werden, oud en slecht onderhouden.

Hier stopte de auto en Raffles had nog maar net de tijd er vlug af te springen en zich achter een lage heg te verbergen.

Hij zag hoe Dunlop de chauffeur betaalde en wegstuurde. Een ogenblik dacht hij er over, de schurk gewoon aan te houden en aan de politie over te leveren, maar er was een inwendige stem in hem, die hem adviseerde nog enige tijd te wachten...

Dunlop bleef de taxi nakijken, tot hij uit het gezicht was en ging toen verder met de vaste stap van iemand die een bepaald doel heeft.

Het was hier vrij stil en niet zonder gevaar iemand te volgen, vooral niet wanneer die Dunlop heette.

Raffles gaf hem dan ook een vrij grote voorsprong, wel uitkijkend hem geen ogenblik uit het oog te verliezen.

Na ongeveer een kwartier lopen scheen Dunlop plotseling zijn stap te vertragen en net op tijd sprong Raffles

weer opzij, achter een zware boom, want de man daar voor hem stond stil en draaide zich om.

Daarna ging hij verder, sloeg een zijweg in en toen Raffles hem voorzichtig nasloep, bemerkte deze dat hij vlug als een eekhoorn over de lage heg van een afgelegen huis, door een kleine tuin omgeven, heenwipte.

— Zou hij daar wonen? vroeg Raffles zich verbaasd af. Maar als dat zo is, waarom dan die acrobatische toeren? Voor een gewone inbraak is hij de man niet en bovendien is het daar nog wel wat vroeg voor. Ik moet zien wat hij daar gaat uitvoeren.

Raffles moest echter nog even wachten, voordat hij zijn plan kon uitvoeren, want er naderde in de verte juist een patrouille politieagenten in een tergend langzaam tempo en hij moest wel tien minuten wachten, eer zij voorbij getrokken en uit het gezicht was.

Toen sloop hij op zijn beurt naar het huis toe.

Het leek een soort landhuis, het had wel iets van een boerderij, met maar een enkele verdieping en een schuin pannendak.

Gelijkvloers brandde geen licht, maar boven meende Raffles flauwtjes enig licht te zien schemeren, waarvan hij met zekerheid wist, dat het er net nog niet geweest was.

Het kwam waarschijnlijk door de kier van een zwaar houten luik, stevig met ijzer beslagen.

Raffles keek even om zich heen, wipte toen over de brug en liep snel om het huis heen, tot hij aan de achterkant plotseling bleef staan voor een raam, waarvan blijkbaar net, door een man, die zijn vak goed verstond, een luik was opengemaakt en een ruit was uitgesneden.

— De weg is al voor mij gebaad, mompelde Raffles voor zich heen. Ik hoef niets anders te doen dan hem te volgen.

Hij ging op een houten bankje staan, dat blijkbaar ook Dunlop had gebruikt en kon nu met het grootste gemak naar

binnen klimmen.

Hij stond nu in een volkomen donker vertrek, blijkbaar schaars gemeubeld en dat maar een deur had, die op een kier stond.

Raffles bleef een ogenblik doodstil staan luisteren en toen leek het hem, alsof hij, ongeveer vlak boven zijn hoofd, een vreemd gestommel hoorde en onderdrukte kreten van woede.

Nu viel er duidelijk met krakend geweld een zware stoel om.

— Wat heeft dat te betekenen? zo vroeg Raffles zichzelf in de grootste verbazing af. Zou die Dunlop plotseeling krankzinnig zijn geworden, of...?

Hij voltooide de zin niet, maar trok de deur nog verder open, ging de eveneens donkere gang in en beklom de oude eikenhouten wenteltrap, die naar boven voerde.

En naarmate hij hoger kwam drong het gedempte, doffe geraas van een worsteling duidelijker tot hem door. Er viel niet langer aan te twifelen: in dit afgelegen huis werd een bloedig gevecht geleverd.

Nog een paar sprongen en Raffles had het portaal bereikt.

Hij behoefde niet te zoeken, want een dreunende bons tegen een van de drie deuren, die op het portaal uitkwamen, was voor hem voldoende. Het was, alsof er juist met geweld een zwaar lichaam tegen die deur was geworpen of gevallen. Hij trok zijn revolver, liep op de deur toe en bewoog voorzichtig en zacht de kruik.

De deur was gesloten. Raffles keek door de reet en zag dat de rosse lichtstreek op twee plaatsen onderbroken was daar, waar de grendels waren voorgeschoven.

Hij keek door het sleutelgat en toen hij een klein stuk van de kamer kon overzien, begreep hij, dat de man die de deur gesloten had, daarna de sleutel uit het slot had genomen.

Hij kon maar een klein gedeelte van een tamelijk helder verlicht, uiterst eenvoudig gemeubileerd vertrek overzien. Maar telkens was het, alsof een

donker voorwerp hem het zien belette.

Na enige ogenblikken ontdekte hij wat het was: het waren twee lichamen, lichamen van mannen, die met elkaar worstelden.

Van een gezicht kon Raffles absoluut niets onderscheiden, daarvoor gebeurde alles te vlug, maar tot twee keer toe had hij het flikkeren van een mes gezien.

Hij kon er nu niet langer aan twifelen; daar binnen vochten twee mannen op leven en dood. Een kort, ondeelbaar ogenblik kon hij een van de mannen in het gezicht zien: het was Dunlop.

Zijn trekken waren verwrongen door een ijzige woede, die zijn gezicht tot een wreed masker vertrok, waarin de ogen wijd geopend waren, onafgebroken gevestigd op het gezicht van zijn tegenstander, terwijl zijn rechterhand, met het brede mes gewapend, vergeefs een poging zocht om toe te stoten.

De beide mannen slaakten nu en dan een doffe kreet van woede en pijn, zonder elkaar een ogenblik los te laten.

Zij tolden als dronken kerels door het vertrek, nu en dan een meubelstuk omwerpend, hijgend en blijkbaar bezeten door een helse woede om elkaar te vernietigen.

— Ik geloof, dat het tijd wordt om de politie te waarschuwen, merkte Raffles koeltjes bij zichzelf op.

En hij wilde zich al omwenden, toen er daarbinnen een onderdrukte gil klonk. Raffles keek door het sleutelgat, maar op hetzelfde ogenblik was het vertrek in duisternis gedompeld.

Tegelijkertijd klonk het gerinkel van brekend glas.

Blijkbaar had een van de beide vechtenden met een woeste zwaai van de gewapende hand de elektrische lamp verbrijzeld die in het midden van de kamer hing.

En in het donker ging de wanhopige strijd door.

— Daar moet een einde aan komen, bromde Raffles voor zich heen.

Hij haalde zijn zaklantaarn te voor-

schijn en hief al een voet op, om het paneel in de deur in te trappen, toen er daarbinnen opnieuw een jammerende gil klonk, bijna direkt gevolgd door een woeste kreet vol doodsangst.

Raffles aarzelde niet langer.

Een paar hevige trappen deden de deur splijten. Met de ontstoken lantaarn in de linkerhand en de revolver in de rechter werkte hij zich door de opening. De strijd was geëindigd.

Dichtbij de deur lag Dunlop op handen en knieën, zacht kreunend, terwijl het bloed hem uit zijn zij druppelde en juist toen Raffles hem herkende, leek hij plotseling het evenwicht te verliezen en viel ruggelings op de vloer.

Aan de andere kant van het vertrek, dicht bij de zware tafel, lag een man op de rug uitgestrekt, een mes tot aan het heft in de borst begraven.

Zijn trekken hadden al de uitdrukking aangenomen, die de dood aankondigt.

Raffles keek in het gezicht van de man en hij herkende het onmiddellijk.

Het was hetzelfde gezicht, hetwelk hij drie dagen tevoren op de bovenste verdieping van zijn huis in Jamaica had gezien.

Het was Ram Doulah, of liever het was de blanke, die zo knap de rol van de Indiër had gespeeld, de dubbelganger van die ander, die de dood had gevonden daarginds in het huis in Parkway Village.

Een enkele blik overtuigde Raffles, dat hier geen menselijke hulp meer kon baten.

— Hij heeft dus tenslotte zijn verblijfplaats ontdekt, mompelde Raffles voor zich heen. Nu, ik geloof niet, dat hij veel plezier van de overwinning zal

beleven. Want hij is zwaar gewond en ik weet niet of hij er het leven zal afbrengen.

Hij keek even in de brekende ogen van Dunlop, uit wiens zijde het bloed gutste, daalde toen haastig de trap af, klom door het raam, sprong over de heg en ging een drugstore binnen, die zich op een veertig passen afstand bevond, aan de overkant van de straat en die meestal tot laat in de nacht open bleef.

Hij offerde zijn dime om van de telefoon gebruik te mogen maken en vertelde in een paar woorden aan de dichtstbijzijnde politiepost wat er in het eenzame huis bij Riverdale was gebeurd.

Toen verliet hij de drugstore weer, stelde zich verdeckt op en hoefde geen drie volle minuten te wachten, of daar kwam de grijze politieauto al aanrazen, die voor het kleine, sombere huis stilstield.

Dadelijk drongen een zestal mannen door de met bijlslagen vernielde voordeur naar binnen.

Toen pas verwijderde Raffles zich, zacht voor zich heen mompelend:

— Nemesis heeft gesproken. De Moloch is tenen onder gegaan en zijn gevaarlijke mededinger zal hem wel niet lang overleven.

* * *

Raffles had goed gezien; de volgende middag al berichtten de bladen dat Jim Dunlop gestorven was.

Het mes, waarmee de verraderlijke tegenstander hem getroffen had, bleek vergiftigd te zijn geweest.

De bende van het « Kwade Oog » was zonder meester en ging met rasse schreden verder haar ondergang tegemoet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

VROUWENJACHT

De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED



Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699



Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266